

ΠΑΝΔΩΡΑ.

15 ΜΑΡΤΙΟΥ, 1863.

ΤΟΜΟΣ ΙΓ'.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 312.

ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

τοῦ Ἑλληνικοῦ Παρεπιστημίου.

(Τέλος. Ἴδε Φυλλ. 311.)

Συμπληροῖ δὲ καὶ ἐπιστέφει ταῦτα ἡ μελαγχολία καὶ ἱεροφαντικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἀνάπλευς ἀποστροφή, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τέλους τοῦ λόγου ἀποτείνει ὁ ῥήτωρ πρὸς τὴν νεολαίαν.

« Χαρὰ, εἶπε, καὶ μυστηριώδης μελαγχολία κατακλύζουσι πάντοτε τὴν ψυχὴν μου, ὁσάκις ἐξ ἀπώπτου πρὸς σὲ ἀτειζῶ, φίλη νεότης, τοὺς ὀφθαλμοὺς μου. Ἡ ἀνθηρὰ καὶ ἀκμαία σου ὥρα παριστᾷ ἐν ταῖς ὥραις τοῦ βίου τὸ ἔαρ τῆς φύσεως. Πλὴν φεῦ! ἡ μαγευτικὴ αὐτὴ καὶ λαμπρὰ ἐποχὴ, εἶναι ἡ ἐπισφαλесτάτη καὶ κρισιμωτάτη πασῶν τῶν ὥρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, τῶν ἀνθέων πολλάκις μαραινομένων καὶ καταβρέοντων ὑπὸ χειμῶνος καὶ παγετοῦ ὅταν δὲ τὰ ἄνθη μαρανθῶσι καὶ πέσωσι, τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον οὐδένας ἡμῖν ἀποφέρει καρπός. Ἴδου ἡ χαρὰ καὶ συγχρόνως ἡ λύπη μου. Μυστηριώδης τις πέπλος καλύπτει νῦν τὴν ὥραιάν σου ὑπαρξίν, ὅταν δὲ οὗτος ἐν τῷ μέλλοντι καταπέση καὶ ἀποκαλύψῃ τὴν ὄψιν σου, ἡμεῖς δὲν ὑπάρχομεν πλέον· αἱ καρδίαι ἡμῶν εἰσὶ κόνις, αἱ σκέψεις ἡμῶν καὶ οἱ διαλο-

γισμοὶ ἀμυδρά τις σκιά ἐν τῇ ἀναμνήσει, καὶ ἡχὼ ἐκ τοῦ παρελθόντος, δλονὲν βυθιζομένη εἰς τὰς ἀβύσσους τοῦ μέλλοντος. Ὑμεῖς ἐστὲ ἡμῶν οἱ διάδοχοι, ὅταν μετὰ μικρὸν ἐντεῦθεν ἀποχωρήσωμεν. Τίς οἶδε νῦν, οἴκι ἐν ἡμῖν δυνάμεις ὑπνώττουσι, καὶ ὁποῖαν τύχην ἐπιφυλάσσει ἐκάστῳ ἡμῶν ὁ θεός!

» Σήμερον ἐνώπιόν σου τὸ μέλλον, φιλότατη νεότης, ἐκτείνεται ὡς ἀπειρός τις χλοερὸς καὶ πολυανθής· λειμὸν τῆς ἀνοίξεως, ὑπὸ τὸν αἴθριον τοῦτον καὶ γλυκὺν οὐρανὸν τῆς πατρίδος, ἀλλ' ἔρχεται καὶ τις ἀναπόδραστος χρόνος, ὅτε τοῦ ἄλλους τὰ ζωηρότατα ἄνθη καὶ λήϊα μαραίνονται καὶ ὠχρίωσιν, ὅτε ὁ εὐδῖος οὐρανὸς ὑπὸ ζοφερῶν νεφῶν σκοτίζεται, ἐξ ὧν ἐκρήγνυνται κεραυνοὶ καὶ κατέρχονται ὄμβροι, καὶ πίπτει χιὼν, καὶ τὴν φύσιν καλύπτει τοῦ θανάτου ἡ ὄψις. Σήμερον τὰ πάντα ἡμῖν εὐτυχῶς μειδιῶσιν ὑπὸ φαιδρᾶς ἀναμνήσεως καὶ γλυκειᾶς ἐλπίδας, ἀλλ' ἐπέρχεται χρόνος ὅτε τὸ παίγιον τοῦτο τοῦ βίου παρέρχεται, καὶ ἡ πραγματικότης αὐτοῦ ἐναγώνιος ἐμφανίζεται, εἰσάγουσα ἡμᾶς εἰς νέον καὶ ἄγνωστον μέχρι τοῦδε κόσμον, ὅπου ὑπὸ τὰ ἄνθη ἐνεδρεύουσιν ὄφεις, καὶ ἐπὶ τῶν κυανῶν κυμάτων ἐποχοῦνται σειρήνες.

» Τίς τότε, ἀκμαία νεότης, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ποικίλων τούτων κινδύνων τῆς ἀπάτης καὶ τῆς διαφθορᾶς, ἔσται ὁ πολιτικὸς σωτὴρ καὶ ὁ ῥύστης σου; Μό-

και ἄλλα ἄλλων τοιούτων ὀνομάτων, διότι τὸ ἄσμα ὕπερ ἄδεται εἰς ῥύθμισιν ἐνὸς ἐκαστοῦ χοροῦ, ἄρχεται ἐκ τῆς λέξεως τοῦ ὀνόματος τοῦ χοροῦ (ἴδε τὴν ἡμετέραν ἀσματικὴν συλλογὴν Ἀριθ. 420—472).

Ἐκαστον δὲ τῶν ἀνωτέρω χορευτικῶν εἰδῶν διαίρεται εἰς δύο θέσεις, τὴν μὲν σιγαλὴν καὶ βραδεῖαν, τὴν δὲ ἔντονον καὶ ταχυτέραν, τινὲς δὲ τῶν χορῶν τελοῦνται διὰ συντόμων περιόδων διαδεχομένον ἀλλήλας, τινὲς δὲ διὰ δύο μόνων διαρκῶν περιόδων ἐκατέρως θέσεως ἀποπερατοῦνται. — Εἰς τοὺς προεκτεθειμένους ἐθνικοὺς χοροὺς, τοὺς διὰ βραδέων ἀλλὰ χαριέντων κινήσεων καὶ ἐλιγμῶν κροτουμένους, εὐρίσκει ὁ περιεργὸς παρατηρητὴς ἀφέλειαν, εὐρυθμίαν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον, χάριν ἐπὶ τὸ φυσικώτερον καὶ σεμνοπρέπειαν τὴν ἀρμόζουσαν τῷ θήλει γένει, φαινόμενα ἄπερ ὁ Εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς ἀπεσκοράκισεν ἐκ τοῦ χορευτικοῦ, μετελθὼν μελωδίαν μὲν θελκτικωτέραν καὶ κλονικότητα σωματικῶν κινήματων, ἀλλὰ καὶ τάσιν οὐχὶ σπανίως κεντούσαν καὶ ἀποθούσαν τοὺς χορευτὰς εἰς ὅ,τι ἀπάδει τῇ σεμνοπρεπείᾳ. Ἀτυχῶς δὲ ἐν τῇ πόλει τῶν Ἰωαννίνων, ἀφ' οὗ παρεισήχθη τὸ περιβόητον *κροιολεῖον*, συνεφέλικυσε τοῦτο καὶ τὴν ψῶραν τῶν νεωτέρων χορῶν, τὴν πόλκαν, τὸ βάλς (στρόβιλον), τὴν κουατρίλιαν καὶ ἄλλα (1).

Ταῦτα τὰ περὶ τῆς ὀρχήσεως ἐν ταῖς πόλεσι' παρὰ δὲ τοῖς ἀγροδιαίτοις Ἠπειρώταις συνηθέστεροι καὶ ἀσπαστότεροι χοροὶ εἰσὶ, παρὰ μὲν τοῖς ἀνδράσιν ὁ Τσάμικος καὶ ἡ Κάϊντα, παρὰ δὲ ταῖς γυναῖξιν, ἡ Μηλίτσα, τὰ Φρύδια τὰ γραμμένα, καὶ ἕτερος τοῦ συρτοῦ ἢ στρωτοῦ συστήματος. Παρ' αὐτοῖς δὲ ἡ ὀρχησις γίγνεται ἐν ὑπαίθρῳ ἐκάστοτε κατὰ τὰς πανηγύρεις, εἰς τὸ ἄλσος τὸ περὶ τὸν πανηγυρίζοντα ναὸν ἢ εἰς τὴν αὐλὴν αὐτοῦ, κατὰ τὸ δωδεκάημερον καὶ τὸ νεοδδόμαδον, ἐν τῷ μεσοχωρίῳ, κέντρῳ τοῦ χωρίου, ἢ ἐν ὑπαίθροις ὀμαλοῖς ἐδάφει, καὶ ἐν ταῖς ἀμπέλοις καὶ ἀγροῖς, κατὰ τὸν τρυγητὸν καὶ τὸ θέρος. Ἡ συνηθεστέρα δὲ παράταξις τοῦ χοροῦ ἐστὶν ἡ ἐπομένη. Δύο ἢ τρεῖς ἄνδρες ἐκ τῶν ἐπιτηδαιοτέρων εἰς τὸ χορεύειν, χοροστατοῦσιν ἐπὶ τῶν δύο τῆς χορείας ἄκρων, καὶ μετ' αὐτοὺς ἔπονται κατὰ σειρὰν αἱ μάλλον ἡλικιωμένοι, ἐν δὲ τῷ μέσῳ συμπλέκονται αἱ νεώτεροι τῶν χορευτριῶν. — Ἀρχομένου τοῦ μέλους διὰ μουσικῶν ὀργάνων (αὐλοῦ καὶ τυμπάνου

(1) Τῶν ὀρχιστριῶν ὁ θεατρικὸς γὰρὸς παρὰ τοῖς Ἑλλησὶ τῆς Ἠπειροῦ θεωρεῖται καὶ ἀποσοβεῖται ὡς κακοθήης. Εἰς τὸν αὐτὸν χορὸν, κατὰ τὰς πόλεις τῆς Θεσσαλίας, οὐ μόνον οἱ Ὀθωμανοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἀρέσκονται, κροτούμενον ὑπὸ διεσθαρμένων νέων καὶ νεανίδων, κατὰ τὸ πλεῖστον φυλῆς Ἀθηγκανικῆς, καὶ ὁμοιάζοντα τῷ τρόπῳ καὶ τοῖς σχήμασι, καθ' ἃ ἐπαιζέτο παρὰ τοῖς Ἑλλησιν (εἰκονογράφ. 400 Τόμ. Β'. τῶν τῆς Πομπηίας ἀνασκαφῶν).

κατὰ τὸ πλεῖστον), ἡ χορεία σχηματίζεται εἰς ἡμικύκλιον, χορευουσῶν τῶν γυναικῶν διὰ στρωτῶν καὶ κανονικῶν βημάτων, τῶν δὲ ἀνδρῶν τῶν προεξαρχόντων δι' ἐκτενεστέρων καὶ πηδητῶν. Ἐν ἑλλείψει δὲ μουσικῶν ὀργάνων διευθύνει τὸν χορὸν ἄσματικόν τι μέλος φωνοῦμενον ὑπὸ τῆς ἡμίσεως τῆς χορείας καὶ ἀμέσως ἐπαναλαμβάνομενον ὑπὸ τοῦ ἄλλου ἡμίσεως. — Περαιτουμένου τοῦ μέλους ἢ ἄσματος, λήγει καὶ ἡ περίοδος τοῦ χοροῦ, καὶ ἄρχεται ἀμέσως ἕτερον εἶδος μέλους ἢ ἄσματος, μεταβλλομένης τῆς τάξεως, δηλ. ἡ τέως σχηματίζουσα τὴν οὐρὰν ἄκρα καθίσταται κορυφὴ τῆς χορείας, καὶ οὕτως ἀκολουθεῖ διαρκῶς ἐπὶ πολλὰς ὥρας, διότι ἡ ἀπολάμνουσα ἐγκαταλείπει τὴν θέσιν τῆς εἰς ἕτερον πρόσφατον ἢ ἀναπαυθεῖσαν εἰς τὸ μεταξὺ. Τὸ αὐτὸ δὲ γίνεται καὶ μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν, τῶν καὶ ταχυτέρον ἀποκαμνόντων, διότι αὐτοὶ μὲν πηδῶσι χορεύοντες, αἱ δὲ γυναῖκες ἀντέχουσιν ἐπὶ μάλλον, ὡς ἀτρέμα κινούμεναι (5).

II. A.

ΛΕΟΝΤΩΝ ΠΑΓΙΔΕΣ

ὑπὸ

ΙΟΥΔΙΟΥ ΓΕΡΑΡΔΟΥ

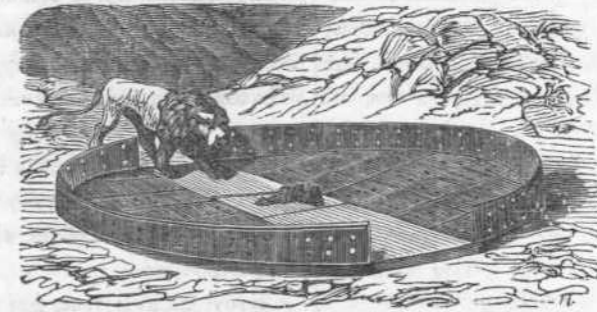
τοῦ *Λεοντοκτόνου* ἐφευρεθείσαι.

Τὸ ὄνομα τοῦ ἐφευρέτου λατρεύεται παρὰ τοῖς ἰθαγενέσι τῆς Ἀλγερίας καὶ αὐτοῖς τοῖς μήπω ὑποταγεμένοις τῇ Γαλλίᾳ, καὶ αὐτοῖς τοῖς λησταῖς καὶ δολοφόνοις· διότι πρὸ τῆς γαλλικῆς κατακτιήσεως ὁ ἡγεμὼν τῆς Ἀλγερίας εἶχεν ἐν τῇ σωματοφυλακῇ του πολλοὺς Τούρκους λεοντοθήρας, οἵτινες μετὰ μεγίστων προφυλάξεων καὶ δι' ἑαυτοὺς καὶ διὰ τὸ δέρμα τοῦ θηρίου ἐκαρτέρουν ἐν εἴδει τινὶ κτιρίῳ καλουμένων ἀραβιστὶ *μεβ.λεδ*, ἐνεδρῶν, κρυπτῶν, ἢ ἐπὶ δένδρων· μετὰ δὲ τὴν γαλλικὴν κατάκτησιν οὐδεὶς ἐφρόντισε περὶ τῆς καταδιώξεως καὶ καταστροφῆς τῶν ἐπιβλαβῶν τούτων ζώων. Ὄθεν οἱ Ἄραβες ἐπόθουν τοὺς Τούρκους λεοντοθήρας, κατακρίνοντες τοὺς ἀδιαφοροῦντας Γάλλους· ὁ δὲ Ἰούδιος Γεράρδος προσβλήθεις τὴν φιλοτιμίαν, ὡς Γάλλος, ἀφωσιώθη εἰς τὸ ἔργον τοῦτο καταφρονήσας καὶ *μεβ.λεδ* καὶ δένδρα, τὰ ὅποια εἰς οὐδὲν ἄλλο τῷ ἐχρησίμευσαν ἢ εἰς στέγασμα κατὰ τῆς βροχῆς. Μεταξὺ δὲ ἄλλων λεόντων ἐφρόνευσεν ἐν τῇ Ἀρχιούᾳ περιήρημον λέοντα, ὅστις πρὸ ἐτῶν πολλῶν κατέστρεψε τὰ περίχωρα τοῦ Γέμ,

(5) Ἄπεισθαι δὲ τοὺς ἐφεξῆς ἀλλήλων ἀτρέμα περιούτας ὥσπερ ἐν χορείᾳ (Πλουταρχ. περὶ ἐκλειοπέτων Χρηστηρίων). Ἴδ. καὶ Ὀμήρου Σ. ἀνωτέρω.

ἐνεδρεύσας καὶ ἀνιχνεύσας ἐπὶ 60 ὄλα ἡμερονύκτια ἵνα πληρώσῃ τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν. Μετὰ τὸ ἀνδραγάθημα τοῦτο ὁ θηρευτὴς ἐδέχθη περὶ τὰς 5 χιλιάδας ἐπισκέψεων Ἀράβων, ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν, εὐχαριστούντων μὲν αὐτῷ διὰ τὸ εὐεργέτημα, ὑβρίζοντων δὲ τὸ ζῶον. Ἐκτοτε ἐμεγαλύνθη τὸ ὄνομα τοῦ *λεοντοκτόνου*, φιλοτιμουμένου ὁσμημέραι νὰ φαίνεται ὠφελιμώτερος εἰς τὸν τόπον.

Ἄλλ' οὐχ ἦττον ἐπέμεινεν εἰς τὸ πρῶτον σχέδιον ὕπερ καὶ ἐξέτεινεν, οὕτως εἶπεῖν, προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ τῆς Ἀλγερίας, τοῦ στρατάρχου Πελισιέρου δουκὸς Μαλακῶφ, καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας καὶ διαφόρων ἐταιριῶν κοινῆς ὠφελείας. Ὄθεν συνέστησε νεωστὶ *Ἐταιρίαν διεθνή ἀφρικανικὴν* εἰς τοῦτο σκοπῶν, ὅπως κατορθώσῃ μὲν νὰ προστατεύῃ τοὺς τῆς ἐπιστήμης ἀπο-

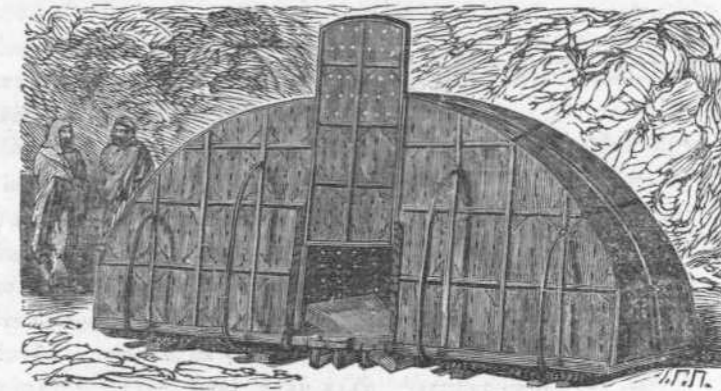

Παγὶς ἀνοικτή.

κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς του, ἐκάστου λέοντος νέου ἢ τροφῆ ἀναβαίνει εἰς 500 φράγκα κατὰ μῆνα, εἰς λεηλασίας καὶ ἀρπαγὰς παντὸς εἴδους, ἧτοι κατ' ἕτος ἐπιφέρει βλάβην 6,000 φράγκων, πλὴν τῶν ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν, τὰ ὅποια καταβροχθίζει κατ' ἕτος εἰς ἐπιτόριον τὸ ἀδδιδάγον θηρίον. Τοῦ δὲ μέσου ὄρου τοῦ βίου τοῦ ἀγρίου λέοντος ὄντος ἀπὸ εἰ-

στόλους διὰ στρατοῦ ἰθαγενῶν γεγυμνασμένων, εὖρη δὲ τρόπον τοῦ ζωγεῖν τὰ θηρία καὶ ἀπαλλάξῃ τὴν χώραν τῆς πληγῆς αὐτῆς, πλουτίζων ἐνταῦθα τοὺς ζωολογικοὺς κήπους τῆς πατρίδος του Γαλλίας.

Ἀνάγκη λοιπὸν παγίδων καὶ τὰς παγίδας κατασκευάσεν ἐντελεστάτας ὁ Κύριος Γουστάβος Λαβάλ, μηχανικὸς, κατὰ τὸ πρωτότυπον σχέδιον τοῦ Γεράρ-

Παγὶς κεκλεισμένη.

κοσιν ἕως τριάκοντα ἐτῶν, ἔπειτα ὅτι κατὰ τὸ διάστημα 25 ἐτῶν ἐζημίωσε τὴν χώραν κατὰ 450,000 περίπου φράγκων.

Ταῦτα σκεψάμενος ὁ γάλλος θηριοκτόνος, διανοήθη νὰ ὀργανώσῃ ἐν Ἀλγερίᾳ συστηματικὴν θήραν τοῦ λέοντος, ὡς ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχει ὀργανισμένος ὁ τῶν λύκων διωγμὸς. Δυστυχῶς τὸ σχέδιον τοῦτο, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος ἐγκριθὲν, δὲν ἐπέδωκεν ὁ δὲ βαρβαλέος θηρευτὴς ἐξηκολούθησε μόνος μετὰ τινῶν φίλων του καὶ δι' ἰδίων δαπανῶν ἀκήρυκτον ἄγων κατὰ τῶν λεόντων πόλεμον.

δου. Σύγκεινται δὲ, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ἐκ τριῶν κυρίων κομματίων τοῦ πατώματος, ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἐλατήριον, καὶ τῶν δύο πλαγίων, κλειομένων καὶ ἐνουμένων ἐν ἀκαρεῖ καθ' ἣν στιγμὴν τὸ βῆρος τοῦ σαρκοφάγου θηρίου πιέζει τὸ ἐλατήριον· τὸ δὲ μήκος τοῦ πατώματος καὶ ἡ θέσις τοῦ ἐλατηρίου εἶναι τοιαῦτα, ὥστε ὅσθην καὶ ἂν εἰσέλθῃ τὸ ζῶον, πάντοτε δλόκληρον ἐγκλείεται εἰς τὴν παγίδα, διότι πρὶν ἢ πατήσῃ εἰς τὸ ἐλατήριον εἰσέρχεται ἐντελῶς εἰς αὐτήν.

Αἱ παγίδες αὗται θέλουσι τεθῆ ἐπὶ τῶν ἀτραπῶν

μίαν καρχιδόνιον μυθιστορίαν, ἔκχμε δέκα ἐπιθεωρήσεις, ἀλλὰ δὲν κατάρθωσε τίποτε· αἰώνως τὸν ἑσασάνην ἐνθύμησε τῆς βασιλείας· τὴν ἐδίλεπε καὶ εἰς τὸ ὄνειρόν του, τὴν ὠμίλει, τὴν ἤκουε, καὶ ἤρχετο ἀδικόπως εἰς τὸν νοῦν του, ὅτι ὑπὸ τὴν προσωπίδα ἦτο τὸ πρόσωπον τῆς Τρελῆς.

Ὁ Ῥωσοῦ ἦταν ὁ μόνος εἰς τὸν ὅποιον ἐνεπιστεύετο τὰ βράσανα καὶ τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεώς του· ἀλλὰ μόλις ἤκουε τύψιν συνειδήσεως ὁ καλὸς σου ἰατρός καὶ ἐξεκαρδίζετο ἀπὸ τὸν γέλωτα.

— Ἀποτέλεσμα, εἶπε, τῆς ἔξεως, Μεγαλειότατε· κερδήσατε καιρὸν, πολλαπλασιάσατε τὰς ἐντυπώσεις καὶ ὅλα θὰ περάσουν.

Διὰ τὴν διασκεδασίαν τὴν μελαγχολίαν τοῦ ἡγεμόνου, εἰδείπειν καθ' ἑκάστην μὲ αὐτὸν, καὶ ἐπροσπάθει νὰ τὸν κατορθώσῃ νὰ λησμονήσῃ τὰ παρελθόντα διὰ τῆς μέθης. Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ὁ ἰατρός ἐπινε κατὰ κόρον· ἀλλὰ τὴν ἀκαταδάμαστον κεφαλήν του, ἴσῃν πρὸς τὴν κεφαλήν τοῦ Βάκχου καὶ τοῦ Σιληνού, δὲν ἐδάμαζεν οὔτε αὐτὸ τὸ κρασίον. Ἐνῶ ὁ βασιλεὺς ποτὲ μὲν σιωπῆλος, ποτὲ δὲ ζωηρὸς παρεδίδετο ἀλληλοδιαδόχως εἰς χράν ἢ εἰς μελαγχολίαν, ὁ ἰατρός ἡσυχὸς καὶ φαιδρὸς διεύθυνε τὸν ἡγεμόνα, καὶ ἀπὸ ἀπλῆν ἀγαθότητα ἀνελάμβανεν ὅλους τοὺς κόπους καὶ ὕλας τὰς μερίμνας τῆς κυβερνήσεως.

Διὰ τριῶν διαταγμάτων εἶχον ἤδη ἀνατεθῆ αὐτῷ ἡ ἀστυνομία, ἡ δικαιοσύνη καὶ τὰ οικονομικά, διότι ὁ ἰατρός ἐνόμιζε καλῶς τὰ πλεονεκτήματα τῆς συγκεντρώσεως. Ὁ τρόπος καθ' ὃν διεχειρίζετο τοὺς φόρους ἀφῆρει ἀπ' αὐτοῦ πᾶσαν ἀνητυχίαν περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἡ μὲν δικαιοσύνη κατέστελλε τὴν φωνὴν τῶν ἀφρόνων, ἡ δὲ ἀστυνομία ἐπέταττε σιωπὴν πρὸς τοὺς ἐμιλοῦντας πολλὰ χαμηλά. Καὶ ὅμως μὲ ὕλην ταύτην τὴν ἐμπειρίαν τῶν πολιτικῶν συνδυασμῶν, ὁ αἰώνως ἀγνωμονῶν λαὸς δὲν ἐξετίμα τὴν εὐτυχίαν του. Οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι τῆς πόλεως Παλλάδος ἀγαποῦν νὰ παρκαπῶνται πάντοτε. Ὅλοι εἶχαν διὰ στόματος τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως Παραδόξου, καὶ ὅλοι ἐνθυμοῦντο μὲ πόθον τὸν καλὸν καιρὸν, εἰς τὸν ὅποιον ἐφώναζαν ἀναλόγως ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλευθερία.

Ὁ ἰατρός ἦταν εἰς ἄκρον φιλόδοξος· φαίνεται ὅτι εἶχε γεννηθῆ διὰ νὰ γείνη βεζύρης. Καθ' ἑκάστην πρωΐαν νέον διάταγμα ἐμάνθανεν εἰς τὸν λαὸν ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν εἶχεν ἰσχὺν, καὶ ὅτι τὸ πᾶν ἦτον ὁ ὑπουργός. Μόνος ὁ Θελεκτικός δὲν ἠσθάνετο τὴν μηδαμινότητά του. Κλεισμένοι εἰς τὸ παλάτιόν του καὶ κατατηκόμενος ἀπὸ στενοχωρίαν, μόνον σύντροφον εἶχε τὸν ὑπηρετὴν Τόντον, τὸν ὅποιον καὶ αὐτὸν εἶχε διυρίσει πλησίον τοῦ Ῥωσοῦ. Ὁ ὑπηρετῆς οὗτος, ζωηρὸς πολίλογος, ἀδιάκριτος καὶ πρὸ πάντων καλὸς μουσικὸς, διεσκέδαζε τὸν βασιλέα. Εὐχκρίτει δὲ καὶ τὸν ὑπουργὸν δι' ἄλλων προτερη-

μάτων, ἧτοι· ἀνέφερεν εἰς αὐτὸν, ὡς εἰς εὐεργέτην του, καὶ τὰς μονοσυλλάβους λέξεις τοῦ κυρίου του· ἄλλως τε· τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο δύσκολον, διότι ὁ βασιλεὺς ἐσκέπτετο πολλὰ καὶ ὠμίλει ὀλίγα.

Καλὸν βεβαίως πρᾶγμα εἶναι νὰ ἔχη τις δύνανμιν· ἀλλὰ καλῆτερον ν' αὐξάνῃ τὴν δύνανμιν τὴν ὅποιαν ἔχει. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ φιλόδοξος ὑπουργός ὠρέχθη καὶ τὰς τιμὰς τῆς βασιλείας· καὶ δὲν συνέλαβε μὲν τὴν ιδέαν νὰ ἐκθρονίσῃ τὸν Θελεκτικόν, διότι οἱ λαοὶ ἔχουν ἀπηρχαιωμένας προλήψεις, ἀλλ' ἐνόμισεν εὐπροπέστερον νὰ τὸν στειλῇ χάριν θεραπείας εἰς μακρυσμένον τόπον. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἀπόντος αὐτοῦ θὰ ἐκυβέρνα ὁ Κ. Ῥωσοῦ ὡς ἀντιβασιλεὺς.

Ὁ Θελεκτικὸς ἦτο νέος καὶ ἡγάπα τὴν ζωὴν· πλὴν τούτου ἦτο δυνατὸν νὰ μὴν ἐνδώσῃ εἰς τὰς περιπαθεῖς φροντίδας τοῦ ἀγαθοῦ ἰατροῦ; Μίαν τῶν ἡμερῶν συνήλθον οἱ τρεῖς διασημότεροι ἰατροὶ τῆς ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ μέγας Ζεβλονῆς, ὁ χονδρὸς Νηγιστή καὶ ὁ μικρὸς Ἀσκάμ, καὶ οἱ τρεῖς ἔνδοξοι καὶ μεγαλοφρονεῖς, φέροντες ἀνὰ μίαν ιδέαν, διότι ποτὲ δὲν εἶχαν περισσοτέρας.

Ἀφοῦ ἐξετάσαν, ἐψηλάφησαν καὶ ἐστηθοκόπησαν τὸν βασιλέα, πρῶτος ὁ Ζεβλονῆς λαβὼν τὸν λόγον εἶπεν ἐμφαντικῶς·

— Μεγαλειότατε! ἀνάγκη πᾶσα νὰ λάβετε τὰ μέτρα σας καὶ νὰ ζῆσετε ἀφροντις. Ἡ ἀσθένειά σας εἶναι ἀναιμία, ἀτονία γενικὴ. Πρέπει νὰ πηγαινέτε εἰς τὰ λουτρά τοῦ Σίντζεγκιν διὰ νὰ ἰατρευθῆτε. Ἀναχωρήσατε ἀμέσως διότι ἄλλως χάνεσθε. Ἰδοῦ ἡ γνώμη μου.

Μετὰ τὸν Ζεβλονῆν ἐλθὼν ὁ Νηγιστὴ εἶπε·

— Μεγαλειότατε, εἶμαι κατὰ πάντα σύμφωνος μὲ τὴν θαυμασίαν γνώμην τοῦ ἀγαπητοῦ μου συναδέλφου. Πάσχετε διότι εἴσθε ὑπὲρ τὸ δέον ὑγιῆς. Ἡ ἀσθένειά σας εἶναι πληθῶρα αἱματος. Πηγαινέτε εἰς τὰ λουτρά τοῦ Σίντζεγκιν διὰ νὰ ἰατρευθῆτε. Ἀναχωρήσατε ἀμέσως διότι ἄλλως χάνεσθε. Ἰδοῦ ἡ γνώμη μου.

— Μεγαλειότατε, εἶπε καὶ ὁ μικρὸς Ἀσκάμ, ὠμμάζω τὴν διάγνωσιν τῶν συναδέλφων μου, καὶ κλίνω γόνυ ἐνώπιον τῆς ἐπιστήμης των. Καθὼς καὶ αὐτοὶ αὐτῷ καὶ ἐγὼ φρονῶ ὅτι πάσχετε ἀπὸ νευρικῆς. Ἀνάγκη λοιπὸν πᾶσα νὰ ὑπάγετε εἰς τὰ λουτρά τοῦ Σίντζεγκιν διὰ νὰ ἰατρευθῆτε. Ἀναχωρήσατε ἀμέσως διότι ἄλλως χάνεσθε. Ἰδοῦ ἡ γνώμη μου.

Καὶ ταῦτα εἰπόντες συνέταξαν ἐκθεσιν τὴν ὅποιαν ὑπέγραψαν καὶ ἐστεῖλαν εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ Τόντου. Μετὰ δὲ ταῦτα σηκωθέντες ἐχαιρέτισαν τὸν βασιλέα, ἐχαιρέτισαν τοὺς ὑπουργοὺς, καὶ κατέβησαν φιλονεικούντες ἢ γελῶντες, ἀγνωστον τὸ κείμενον τῶν Χρονικῶν δὲν εἶναι ἀρκετὰ σαφές, διότι ἐπεσεν ἐπάνω μελάνη.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἰατρῶν, ὁ Ῥωσοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐκθεσιν, ἐσκέφθη πολλὴν ὄρην καὶ ἠτένεσε τὸν βασιλέα. Οὗτος δὲ, ὅστις τὴν ἐσπέραν ἔκλεινεν εἶχε δειπνήσει ἀρκετὰ καλὰ καὶ βοήθει καλῆτερα, οὐτ' ἐκαλοῶκουσε τί εἶπαν οἱ ἰατροί.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Ῥωσοῦ, κατὰ τὴν ἐνόμισμα γνώμην τῶν ἰατρῶν, ἐάν θέλετε νὰ ἰατρευθῆτε ἀνάγκη πᾶσα νὰ ὑπάγετε εἰς τὰ λουτρά τοῦ Σίντζεγκιν καὶ ν' ἀφήσετε τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους. Πλὴν τοῦτο δὲν μὲ φαίνεται πολλὰ ἀξιοπρεπές· διότι ἓνας βασιλεὺς πρέπει νὰ θυσιαζέται διὰ τὸν λαὸν του καί...

— Φθάνει, ὑπέλαβεν ὁ βασιλεὺς· ἀφῆσε τὰ παμπάλαια αὐτὰ ἀξιώματα· ἔλα εἰς τὸ συμπέρασμα. Θέλει; ν' ἀναχωρήσω, φίλε μου· κατακλίσει ἀπὸ τοιαύτην ἐπιθυμίαν διὰ τὸ καλόν μου, δὲν ἀμφιβάλλω. Ἐτοίμασε ψήφισμα διὰ τοῦ ὁποίου νὰ ὀνομάζουσι ἀντιβασιλεῖς· θὰ τὸ ὑπογράψω.

— Μεγαλειότατε, τὸ ψήφισμα εἶναι ἔτοιμον· οἱ καλοὶ ὑπουργοὶ ἔχουν πάντοτε ἔτοιμα εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν των νομοσχέδια δι' ὕλης τὰς ὑποθέσεις. Δὲν ἤξευρε τίς τίς τυχεῖται.

Ὁ Θελεκτικὸς ἔλαβε κονδύλιον, ὑπέγραψε τὸ ψήφισμα χωρὶς νὰ τὸ ἀναγνώσῃ καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν μειδιῶντα ὑπουργόν· ἀλλ' αἴφνης λαβὼν αὐτὸ ὀπίσω τὸ ἀνέγνωσε καὶ εἶπε·

— Πῶς; δὲν ἔχεις κἄν ἐκθεσιν δικαιολογητικὴν; Δὲν ἔπρεπε νὰ βεβαιώσῃ τὸν λαὸν διὰ τὴν πρὸς σὲ εὐνοιάν μου! Εἶσαι πολλὰ μετριόφρων, ἰατρέ. Αὐριον θὰ δημοσιευθῇ τὸ ψήφισμα μὲ ἐκθεσιν συνεταγμένην ἀπὸ τὸν κύριον καὶ φίλον σου. Ὑγίαινε.

Καὶ ἐξῆλθεν ὁ ἰατρός μὲ βῆμα ἐλαφρὸν, μὲ κεφαλήν ἀνυψωμένην καὶ μὲ στίλβοντα ὀφθαλμούς. Ἦτο πλέον ὑπερήφανος καὶ πλέον αὐθάδης ἢ ἄλλοτε. Ὁ Θελεκτικὸς παρεδόθη ἐκ νέου εἰς τὰς σκέψεις του, καὶ ἐστοχάζετο ὅτι τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς δὲν ἦτον ὁ δυστυχέστερος τῶν ἡγεμόνων, διότι εἶχε τοιοῦτον φίλον.

Ἀφρῆν; εἰσῆλθε, χωρὶς νὰ τὸν ἀναγγείλη τις εἰς τὸν βασιλέα, εἷς κοντὸς καὶ ἀλλόκοτος ἰατρός. Ἐφόρει λευκὴν φενακὴν μὲ μακρὰς πλεξίδας· εἶχε γένειον κατάλευκον καὶ μακρὸν, ἄμα δὲ καὶ ὀφθαλμοὺς τόσῳ νέους καὶ τόσῳ ζωηρούς, ὥστε θὰ ἐλεγέ τις ὅτι ἦλθον εἰς τὸν κόσμον ἐξήκοντα χρόνους μετὰ τὸ ἐπίλοιπον σῶμα.

— Ποῦ εἶναι αὐτοὶ; ἔκραξε μὲ φωνὴν ὄξεϊαν κτυπήσας κατὰ γῆς τὸ βραδύον του. Ποῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀμαθεῖς, οἱ σοφολογιώτατοι, οἱ κκοσμανθρεμμένοι; διὰ τί δὲν μ' ἐπαρίμεναν; Ἄ! εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα, εἴσθε ἀβρωστός· πολλὰ καλὰ δείζετε με τὴν γλῶσσάν σας· γρήγορα καὶ βιάζομαι.

— Ποῦ εἶσαι; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὁ ἰατρός Φιλαλήθης, ὁ μεγαλύτερος τοῦ κόσμου ἰατρός· θὰ τὸ ἰδῆτε μετ' ὀλίγον. Ἐρωτήσατε τὸν μαθητὴν μου Ῥωσοῦ, ὁ ὅποιος μ' ἔφερεν ἀπὸ τὸν τόπον τῶν ὀνειρῶν· ἔλα τὰ ἰατρεύω, καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς ἀνυπάρκτους ἀβρωστίαις. Δείζετε με τὴν γλῶσσάν σας· καλὰ ποῦ εἶναι ἡ ἐκθεσις τῶν ἰατρῶν; πολλὰ καλὰ. Ἀναιμία! asinus! Πληθῶρα αἱματος! asine! Νευρικά! asinorum! Νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ λουτρά! asininum! Ἠξέουρε ποῖα εἶναι ἡ ἀσθένειά σας; ἡ λύπη καὶ κάτι τι χειρότερον.

— Αὐτὸ νομίζεις; ἠρώτησεν Ἐντρομος ὁ βασιλεὺς.

— Ναί, υἱέ μου, τὸ βλέπω εἰς τὴν γλῶσσάν σας. Ἐγὼ ὑμῶς ἀναλαμβάνω νὰ σᾶς ἰατρέσω. Αὐριον τὸ μεσημέρι τὰ πάντα τελειούουν.

— Αὐριον, ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεὺς· ὅλοι μου οἱ θησαυροί...

— Σιωπῆ, υἱέ μου, ὑπέλαβεν ὁ ἰατρός. Τί εἶναι αὐτὸ τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ὑπουργοῦ; Καλὰ. ὑπογράψατε αὐτὰ τὰ τρία ἔγγραφα.

— Εἶναι ἄγραφα διατάγματα· τί θὰ τὰ κάμῃς;

— Εἶναι αἱ συνταγαὶ μου. Πάταλος πατάλω ἐκκρούεται· καὶ ὡς λέγομεν ἡμεῖς οἱ σοφοὶ ἰατροὶ contraria contrariis curantur. Ὑπογράψατε. Πολλὰ καλὰ, αὐριον τὸ μεσημέρι θὰ εἴσθε εὐθυμὸς ὡς καρδερὶνα! Πρώτη συνταγή. Si vis pacem, para pacem· καταργῶ ἔξ· συντάγματα. Δευτέρα συνταγή· ἓνα λεπτόν εἰς τὴν τσέπην τοῦ χωρικοῦ εἶναι προτιμότερον ἀπὸ εἴκοσι λεπτὰ εἰς τὸ βαλάντιον τοῦ βασιλέως· καταργῶ τὰ δέκατα. Τρίτη συνταγή· ἡ ἐλευθερία εἶναι ὡς ὁ ἥλιος ὑπὸς ὁ ἥλιος οὕτω καὶ αὐτὴ εἶναι καὶ διὰ τοὺς πλουσίους καὶ διὰ τοὺς πτωχοὺς. Ἀνοίγω τὰς πολιτικὰς φυλακάς, καὶ καταστρέφω τὰς φυλακάς τῶν ὀφειλετῶν. Γελᾶτε, υἱέ μου; καλὸν σημείον ὅταν ὁ ἀβρωστός γελᾷ διὰ τὸν ἰατρὸν του.

— Ναί, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, γελῶ ἐνθυμούμενος, τί μούτρα θὰ κατεβάσῃ αὐριον ὁ ἰατρός Ῥωσοῦ, ὅταν ἀναγνώσῃ τὰ διατάγματα αὐτὰ εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς κυβερνήσεως. Φθάνουν ἡ τρέλαις, Κ. ἰατρε, δός με τὰ ἔγγραφα.

— Τί εἶναι αὐτό; ἀνεφώνησεν ὁ μικρὸς ἰατρός ἰδὼν τὸ περὶ ἀντιβασιλείας ψήφισμα. Παραιτεῖσθε! Ἐσυλλογίσθητε τί ἐκάμετε; Πῶς! Τὴν κληρονομίαν τῶν πατέρων σου, τὸν λαὸν τὸν ὅποιον σ' ἐνεμπιστεύθη ὁ Θεὸς, τὴν τιμὴν σου, τὸ ὄνομά σου, ὅλα αὐτὰ τὰ βίπτεις εἰς τοὺς πόδας ἐνός τυχοδιώκτου; Συχωρεῖς νὰ σ' ἐκθρονίσῃ καὶ νὰ σ' ἐπιβουλεύθῃ ἓνας ἄπιστος; Ἀδύνατον ἐναντιῶνμαι εἰς αὐτὰ.

— Ποῖος εἶναι ὁ ἐλεεινὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος ὀμιλεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν βασιλέα σου;

— Μὴν ἀνησυχεῖς, εἶπεν ὁ ἰατρός· εἶμαι κουάκερος καὶ φίλος τῆς εἰρήνης. Ἡ εὐγένεια δὲν συνίσταται εἰς λέξεις· εἶσαι τρελός, βασιλεῦ.

—**Α!** **Α!** ανέκραξεν ο βασιλεύς πλήρης ὀργῆς· φύγε ἀμέσως ἢ σὲ πετῶ ἔξω ἀπὸ τοῦ παράθυρου.

—**Νᾶ** φύγω! ἐκράξεν ὁ ἱατρὸς μετ' ὄξυτάτην φωνήν. Δὲν φεύγω ἂν πρῶτον δὲν ἱατρεύσω τὴν τρέλαν καὶ τὴν μωρίαν σου. Τὴν παραίτησίν σου ἰδοὺ τὴν ξεσχίζω καὶ τὴν πατῶ μετὰ τὰ ποδάριά μου.

Ὁ βασιλεύς ἤρπασε τὸν μαινόμενον ἐκείνον καὶ ἐκάλεσε τοὺς ἀνθρώπους του· ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐφάνη. Ὁ δὲ γέρον, ποτὲ μὲν παρακαλῶν ποτὲ δὲ ἀπειλῶν, εἰζήτηε νὰ διαφύγῃ τὰς χεῖρας τοῦ βασιλέως. Μὲ ἓνα λάκτισμα ἐβρίψε τὸν λύχνον κατὰ γῆς· ἀλλ' ὁ βασιλεύς χωρὶς νὰ φοβηθῆ εἰς τὸ σκοτὸς τὸν ἐκράτει δυνατᾶ.

— Ἄφες με ἐψιθύριζεν ὁ ἄγνωστος σὲ παρακαλῶ ἄφες με. Δὲν ἤξεύρεις τί κάμνεις, ἐπλήγωσες τὸ χέρι μου.

Ἄλλ' εἰς μάτην αἱ παρακλήσεις. Αἴφνης πῖφ, πᾶφ, πῖφ, πᾶφ, ἄπειρα βραχίσματα τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου ἔπεσαν εἰς τὰς παρειὰς τοῦ βασιλέως, ὅστις καταπληχθεὶς ἀφήκε τὸν τολμητιᾶν καὶ ἔτρεξε κατόπιν αὐτοῦ. Ἄλλ' ἂν ἐβλαβες εὐξέ. Οὔτε ὑπηρέτης οὔτε στρατιώτης ἐφάνετο. Οἱ βασιλεῖς πάντοτε φρουροῦνται κακῶς.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΝΗΣΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ.

Φίλιτατέ μοι!

Τὰ πρὸ πολλῶν αἰώνων ἀνατοίχητα νησιῖα τὰ καλούμενα *Χριστιανὰ*, κεῖνται ἐν τῷ Κρητικῷ πελάγει δώδεκα ἀγγλικά μίλια πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν τῆς Θήρας, καὶ εἰζήκοντα πρὸς βορρᾶν τῆς Κρήτης, ἥτοι 25° 13', κατὰ μῆκος ἐκ τοῦ μεσημβρινοῦ τοῦ Λονδίνου, καὶ 36° 15'. 20". κατὰ πλάτος. Ἡ μικροτέρα τῶν νήων τούτων εὐρίσκεται πρὸς ἀνατολὰς τῆς μεγαλητέρας, ἀφ' ἧς ἀπέχει ἡμίσεως ὡς ἔγγιστα ἀγγλικῷ μιλίῳ, ἔχει σχῆμα ὠσειδῆς, περίμετρον ἑνὸς καὶ ἡμίσεως μιλίου, ἀκτὰς καθέτους (a picco) καὶ κρημνώδεις, στερεῖται παντάπασιν ὕδατος καὶ ἀνυψοῦται ἀνίσως 470 πόδας ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ὡστε ἀποτελεῖ ἐπίπεδον ὁμαλὸν μὲν, ἀλλ' ἐλαφρῶς κεκλιμένον ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς. Ἡ δ' ἐτέρα, ἡ καὶ μεγαλητέρα, ἔχει σχῆμα ἀνωμάλου τριγώνου καὶ περιφέρειαν 4 περίπου μιλίων· περιστᾷ δὲ ἐπίπεδον ἐλαφρῶς πῶς κεκλιμένον, ἀντιστρόφως τῆς ἄλλης νήσου, ἥτοι ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, ἡ δὲ κορυφή αὐτοῦ ὑπερέχουσα 915 πόδας τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἀποτελεῖ ὄρος κλίον κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος καθέτως (a picco) πρὸς τὴν θάλασ-

σαν. Ἡ τοιαύτη τοῦ ἐδάφους κλίσις, ὡς καὶ τὰ κατὰ τὴν ἀνατολικὴν κλιτὸν μικρὰ χάσματα ἐν εἶδει βραράγγων (barancos), καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ γεωλογικὴ φύσις τῶν αὐτῆς στρωμάτων, συγκειμένων κατὰ μὲν τὰ παράλια ἐξ ἠφαιστίων γεννημάτων, δηλονότι ἐκ τραχίτου λίθου ὑπὸ τοῦ πυρὸς μεμορφωμένου, ἐκ κισσήρεως, ἄσπης (θηραϊκῆς γῆς) κ. λ., κατὰ δὲ τὸ κέντρον ὑπὸ ἀργιλλώδους γῆς καὶ καθαροῦ τραχίτου, ἀποδεικνύει σαφέστατα ὅτι αὕτη εἶναι λείψανον κρατῆρος σχηματισθέντος δι' ἀνυψώσεως, καὶ πιθανῶ τῷ λόγῳ τὸ πάλαι τὰ δύο ταῦτα νησιδία δὲν ἀπετέλουσαν ἢ μίαν καὶ μόνην, ἴσως μάλιστα τὴν ὑπὸ τοῦ Πλινίου *Ascaniar* νήσον καλουμένην. Οὐδεμίαν δὲ ἀμφιβολίαν ὅτι ἡ νῆσος αὕτη κατωκίετο ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς Βυζαντινῆς τουλάχιστον ἐποχῆς· καθότι ἀφ' ἧς τὰ νησιδία ταῦτα μετήλθον εἰς τὴν κυριότητά μου καὶ ἤρχισα τὴν κτλιέργειαν τῆς μεγαλητέρας, ἀνεῦρον πλεῖστα ἐρείπια διαφόρων ἐποχῶν. Τὸ 1850 ἔτος εῦρον δύο ἀρχαιοτάτους τάφους, ἐν κεραμοποιεῖον καὶ μικρόν τινα κυκλωπικὸν πρὸς κανόνα τοῖχον, δύο ὡς ἔγγιστα πήχεων μῆκος καὶ ἡμίσεως ὕψος ἔχοντα· κατὰ δὲ τὸ 1852 ἀνεῦρον τρία ἀλώνια, ἐρείπια μικροῦ τινος κήπου, καὶ δύο δεξαμενὰς. Πρὸ τεσσάρων δὲ ἐτῶν ἀνεκάλυψα ἐρείπια ἐκτεταμένου οἰκοδομήματος ἢ μᾶλλον χριστιανικῆς μονῆς, μετὰ δύο ναῶν, ὧν ὁ μεγαλῆτερος ἔχει μῆκος ἑννέα πήχεων καὶ περίπου τεσσάρων πλάτος· μετὰξὺ δὲ τῶν ἐρειπίων αὐτοῦ ὑπάρχει μαρμάρινον ἀνώφλιον φέρον τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν·

ΠΑΡΘΕΝΕΥΩΝ ΕΙΣΕΛΘΕ ΤΟΝ ΝΟΥΝ ΕΝΘΑΛΕ
ΝΑΟΣ ΓΑΡ ΕΣΤΙ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

Εὐρέθη δὲ καὶ κεράμινον θυμιατὸν ἐφ' οὗ ὑπάρχουσιν ἐγκεχαρᾶμένοι διάφοροι πτερωτοὶ τραγάλαφοι, δύο πεντάλαφοι, καὶ αἱ λέξεις, ἀφ' ἑνὸς μὲν ΘΩΜΑΣ, ἀφ' ἑτέρου δὲ

ΑΝΑΠΑΥΣΟΝ ΤΟΝ ΔΟΥΤΑΟΝ ΣΟΥ ΚΥΡΙΕ.

Πρὸ μικροῦ δὲ ἀνευρέθη κεράμινος λουτήρ, ὃν κατέθραυσαν σκάπτοντες οἱ ἐργάται· ἔτι δύο ἀρχαῖαι λιχνῶναι, καὶ πλῆθος τεθλασμένων κεραμίνων παντὸς εἶδους ἀγγείων, ἐξ ὧν τινὰ εἰσιν ἐντέχνως κεχρωματισμένα. Ἰσως πρὶόντος τοῦ χρόνου ἀνευρεθῶσι καὶ ἄλλα, ἡ καὶ ἐπιγραφαὶ βεβαιῶσαι τὸ ἀρχαῖον τοῦ τόπου ὄνομα, ἡ ὅπως δῆποτε διασπαρηνίζουσαι τὴν πάντη σκοτεινὴν αὐτοῦ ἱστορίαν.

Ἡ γῆ τῶν νήσων τούτων φαίνεται εὐφορωτάτη καὶ παντοίας φυτείας καὶ σπορᾶς ἐπιδεικτικῆ, μάλιστα ἡ ἄσπα αὐτῶν (θηραϊκῆ γῆ) καὶ ὁ σῖτος, ἀποσταλέντα παρ' ἐμοῦ εἰς τὴν ἐκθεσίν τῶν ἑλληνικῶν προϊότων, ἠξιώθησαν βραβεῖου.

Ταῦτα, φίλιτατέ μοι, εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀξιοτίμου ἐπιστολῆς σου. Ἐββῶσο.

Ἐν Θήρᾳ τὴν 13 Νοεμβρίου 1862.

Ὁ Σὺς

I. ΔΕ-ΚΗΓ'ΑΛΛΑΣ.

Υ. Γ. Πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν τῆς μικρᾶς νήσου, εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς ὡς ἔγγιστα ἀγγλικῷ μιλίου, καὶ ἀπέναντι τῆς τε Θήρας καὶ Ἀνάφης, ὑπάρχει διήματος σκόπελος ἀνυψούμενος 45 ἀγγλικούς πόδας ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, γνωστὸς νῦν ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν *Μέρμιγγας*· τούτου δὲ τὴν δυτικὴν κορυφὴν κατέστρεψε τὸ παρελθὸν ἕκρ διὰ κανονοβολισμῶν ἢ ἀγγλικῆς ναυαρχίης, μὴ ἐνθυμηθέντος φαίνεται τοῦ ναυάρχου ὅτι οἱ σκόπελοι ὅσον μᾶλλον ἐξέχρουσι τῆς θαλάσσης, τόσον ἧττον καθίστανται ἐπικινδύνοι τοῖς ποντοπόροις. Μὴ τάχα ὁ διήματος οὗτος σκόπελος ἦναι οἱ τῶν ἀρχαίων *Μελάντιοι σκόπελοι*; ἂν ὑποθέσωμεν τοὺς τῶν ἀρχαίων Μελαντίους σκοπέλους κεκλιμένους πλῆσιον τῆς Θήρας, καὶ πρὸς τὸ Κρητικὸν πέλαγος ἐνθ' διέπλεον οἱ Ἀργοναῦται ὅτε προσωρμίσθησαν εἰς Ἀνάφην, οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι οὗτοι εἰσιν οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος, σκόπελοι.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Τὸ παρελθὸν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, ὑπὸ Α. Κ. Παπαζαφειροπούλου, δικηγόρου καὶ συντάκτου τῆς Φωνῆς τῶν Ἐπαρχιῶν. Ἐν Τριπόλει 1863.

Ἔπος μνημα ἐπεὶ τῶν εἰς τὴν Μύκονον ἀνηκουσῶν ἐρημνήσαν, περὶ τοῦ ἐν Μυκόνῳ ἑνοριακοῦ ναοῦ τῆς ἱερᾶς Μονῆς Τουρλιανῆς· καὶ περὶ τῶν εἰς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεων τῶν Μυκονίων, ὑπὸ Γ. Γρυπάρη. Ἐν Ἀθήναις, 1862.

Σύντομος βιογραφία τοῦ ἐξ Εὐρυτανίας τῶν Ἀγράφων ὀπλαρχηγοῦ Κώνστα Βελῆ, ὑπὸ Γ. Γρυπάρη. Ἐν Ἀθήναις 1862.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ πρώτου τῶν τριῶν τούτων ποιημάτων, καὶ πρὸ ἐτῶν συντάκτης τῆς ἐν Τριπόλει ἐκδιδομένης ἡμερηίδος *Ἡ Φωνὴ τῶν Ἐπαρχιῶν*, κατὰ τοῦτο διαφέρει τῶν ἄλλων ἑλλήνων δημοσιογράφων, ὅτι προτιμᾷ νὰ ἐπιδίδεται εἰς τὴν ἔρευναν τῶν λεγομένων κοινωνικῶν ζητημάτων. Ἡ διάκρισις δὲ αὕτη ἢς μὴ ξενισὴ μὴδὲν· διότι εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἂν καὶ εἰζήκοντα περιδικῶν φύλλων οὔσαν τὴν ὥραν ταύτην μητέρα, ἂν καὶ τῶν λογίων ὁ ἀριθμὸς, συγκρινόμενος πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων, ὑπερβαίνει τὴν δέουσαν ἀναλογία, ὅμως ἐλάχιστον ἐγκύπτομεν εἰς τὴν μελέτην τῶν ζητημάτων τούτων. Δὲν λέγω ὅτι δὲν ὀμιλοῦμεν· ἐξ ἑναντίας ἀπὸ προϊᾶς μέχρι ἐσπέρας καὶ ἀπὸ δὺσεως ἕως ἀνατολῶν « αἰεὶ

μύθους λαβρεῦόμεθα, » ὡς ἔλεγε καὶ ὁ Ὅμηρος. Ἀλλ' ἡ κατάκρισις ἢ ἔστω καὶ ἡ ἐπικρισις, δὲν εἶναι κρίσις· δὲν εἶναι λελογισμένος καὶ βεβασανισμένος ἔλεγχος τοῦ κακοῦ· δὲν εἶναι ὀδηγία πρὸς ἐπανόρθωσιν. Μοὶ δεικνύεις τὸ νόσημα, εἰ ποτε διέγνωσις αὐτὸ, ἀλλὰ δεῖξόν μοι καὶ τοὺς τρόπους τῆς θεραπείας· μὲ προτρέπεις νὰ κατεδαφίσω τὴν οἰκίαν μου ὡς παρὰ κανόνας οἰκοδομηθεῖσαν, ἀλλ' ἐφείλεις καὶ νὰ μοὶ διδάξῃς ἢ καὶ νὰ ὑποδείξῃς αὐτοῦς. Ἀνάγκη νὰ πεισθῶ περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ περὶ τῶν τρόπων τῆς θεραπείας τοῦ νοσήματος, ἀνάγκη νὰ μάθω κατὰ τί ἐλαττοῦται ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῆς οἰκίας μου καὶ ὁποία νὰ γείνη ἡ μετασκευή· πῶς ἄλλως θέλεις νὰ ἀνακτήσω τὴν ὕψιστον μου, ἢ πῶς νὰ μὴ κινδυνεύσω νὰ μείνω ἄστεγος;

Ἀλλὰ τοιαύτην μέθοδον, τὴν μέθοδον λέγω τῆς ἀπλῆς κατακρίσεως, δὲν ἀγαπᾷ ὁ συγγραφεὺς τοῦ *Παρελθόντος*, τοῦ *Παρόντος* καὶ τοῦ *Μέλλοντος*. Ναὶ μὲν ἡ συγγραφὴ αὐτοῦ, γενομένη μετὰξὺ τοῦ βρασμῶ τῶν τάσεων, τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῶν παραφορῶν ἐπαναστάσεως, δὲν εἶναι πάντῃ ἀμέτοχος προλήψεων, διὸ καὶ ἀναγκαζόμεθα νὰ ἀναβάλωμεν τὴν κρίσιν ἡμῶν· ἀλλ' ἔχει βεβαίως τὸ προτέρημα ὅτι ἐπιιδιώκει βελτιώσεσι οὐχὶ διὰ ψιλῶν λόγων ἀλλὰ διὰ συζητήσεως. Ἄλλως τε τὸν συγγραφέα κοσμεῖ χρῆμά τι δυσσεύρετον παρ' ἡμῖν, ἡ μετριοπάθεια.

Εἰς δώδεκα κυριωδέστατα ἀντικείμενα, ἢ, ὡς αὐτὸς οὗτος λέγει, *ἐθνολογικὰ βάλσαμα*, ἐπικαλεῖται τὴν προσοχὴν τῶν ἀνὰ χεῖρας ἐχόντων τὰς τύχας τῆς Ἑλλάδος· εἶναι δὲ ταῦτα α'— Νέον φορολογικὸν σύστημα ἀπλοῦν, μέτριον καὶ μὴ πολυάσχολον. β'— Ἀπλοποίησις τῆς δικαστικῆς καὶ λοιπῆς νομοθεσίας, περιορισμὸς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐκλογὴ αὐτῶν διὰ διαγωνισμού. γ'— Ἀνάστασις τῆς καταπεπτωκυίας ἠθικῆς καὶ ἀναζωπύρησις τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθηματός· πρὸς ἐπίτευξιν δὲ τούτων ἀναδιοργάνωσις τῶν ἐκπαιδευτηρίων καὶ τοῦ κλήρου, ἰσοβιότης τῶν διδασκάλων καὶ μίσθωσις τοῦ κλήρου. δ'— Διανομὴ τῆς ἐθνικῆς γῆς, κατάργησις πάσης συντάξεως διδομένης κατὰ σύστασιν καὶ δουλοπροσύνην οὐχὶ κατὰ ἀληθὴ ἐκδούλευσιν. ε'— Μεταρρύθμισις ἐξέλικη τῶν περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν καὶ δημοτικῶν ἀρχῶν νόμων, καὶ ἀμισθοῦς ὑπηρεσίας τῶν δημάρχων καὶ βουλευτῶν. σ'— Ζωογόνησις τῶν τεσσάρων κλάδων τοῦ δημοσίου πλούτου τῆς γεωργίας, βιομηχανίας, ἐμπορίας καὶ ναυτιλίας, καὶ κατὰ συνέπειαν ἐπιβολὴ διπλοῦ καὶ τριπλοῦ φόρου παντὸς εἶδους γεωργικοῦ, βιομηχανικοῦ καὶ ἐμπορικοῦ, εἰσαγομένου ἐξωθεν, καὶ βράβευσις μετὰ προνομίων παντὸς εἰσαγόμενος νέαν βιομηχανίαν. ζ'— Σύστασις τῆς ἐθνοφυλακῆς καὶ ἐλάττωσις τοῦ στρατοῦ. η'— Αὐξήσις τῆς ναυτικῆς δυνάμεως

καί συγκρότησις αξιωμαχοῦ στόλου. θ'— Πλήρης ἐλευθεροτυπία. ι'— Ἰσοβιότης καὶ κατάλληλος μισθοδοσία τῶν δικαστῶν. ιξ'— Περιορισμός τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βουλευτῶν καὶ γερουσιαστῶν, καὶ νόμος περὶ εὐθύνης ὑπουργῶν καὶ ιθ'— Ἀπότισις τοῦ δανείου ὅπου κατέφαγεν ἡ Βαυαρία, καὶ τῶν ἀφαιρεθέντων ἀπὸ τοῦς Ὄθωνα καὶ Ἀμαλίαν καὶ μεταφερθέντων ἐν Γερμανίᾳ. » Προστίθῃσι δὲ ὅτι « ταῦτα πάντα τὰ ἐνδυναμωτικὰ φάρμακα πρέπει νὰ περιληθῶσιν ἐν τῷ σώματι τοῦ γένου ἱεροῦ συνταγματικοῦ ἡμῶν χάριτος ἐμπεριστατωμένως καὶ λίαν καθαρῶς, διὰ νὰ μὴ δύναται τις νὰ τὰ ἐκμεταλλεύηται καὶ περιπαύσῃ, ὡς ἐπραξαν οἱ μέχρι χθὲς βασιλεῖς καὶ ὑποῦργοί μας. »

Ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ὁ συγγραφεὺς ζητεῖ τὴν ἀνάπλασιν ὁλοκλήρου τοῦ κοινωνικοῦ σώματος. Τὸ ἀθλον ναὶ μὲν ἠράκλειον, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀκατόρθωτον· ἀλλὰ διὰ τοῦτο τὰ δώδεκα ἐνδυναμωτικὰ βάρια εἶχουσιν ἀνάγκη δωδεκάτομου σειρᾶς τεταλαιπωρημένων σχολίων καὶ ὑπομνημάτων, μήποτε δηλητηρησθῆ ἢ πάθῃ φθίσις τὸ σῶμα δι' ὑπερβάλλουσαν ἢ ἀνεπαρκῆ δόσιν. Ὡς τὰ φάρμακα συγκερῶνται κατὰ τὴν κρᾶσιν τοῦ πάσχοντος, οὕτω καὶ αἱ ἀπόλυτοι θεωρεῖται τροποποιῶνται καὶ ἐφαρμύζονται κατὰ τὸ ἦθος τῆς πολιτείας. Ὁ συγγραφεὺς, παραδείγματος χάριν, φαίνεται ἐνθερμὸς ὁπαδὸς τοῦ καλουμένου προστατευτικοῦ ἢ ἀπαγορευτικοῦ συστήματος, διότι φρονεῖ ὅτι δι' αὐτοῦ καὶ μόνου θέλει ἀναπτύχθῃ ἡ ἐγχώριος βιομηχανία. Ἀλλὰ τὸ γεγηρακὸς τοῦτο σύστημα κατεδικάσθη ἤδη ἀλλοχού, ὀλέθριον δὲ μάλιστα ἀπέδειξεν ἡ περὶ τὴν ἐμπορίαν ἐλευθερία· θέλει τάχα εὐδοκιμήσει εἰς τὴν Ἑλλάδα; τὸ καθ' ἡμᾶς ἀμφιβάλλομεν. Προστατεύσατε, ὅπως ὁ συγγραφεὺς ἀξιοῖ, τὴν βιομηχανίαν τῶν πανίων, τὴν βιομηχανίαν τῶν τραπέζων, τὴν βιομηχανίαν τῶν θρανίων· ἀλλὰ προβλέπετε ποῦ θέλομεν καταντήσαι; θέλομεν καταντήσαι νὰ μὴ φορῶμεν ὑποκάμισον, νὰ καθήμεθα κατὰ γῆς καὶ νὰ τρώγωμεν εἰς σοφράδες ὡς ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος. Μὴ λησμονῶμεν δὲ ὅτι ἡ βιομηχανία ἔχει πρὸ παντὸς ἄλλου ἀνάγκη βραχιόνων, σήμερον δὲ καὶ μηχανῶν, καὶ μηχανῶν ἐκ τῶν τελειωτάτων· διότι ἀξεία εἶναι ἡ βιομηχανία ἡ περιοριζομένη ἐντὸς τῆς περιφερείας ἐνὸς κράτους, καὶ κράτους μάλιστα μικροσκοπικοῦ, ὡς τὸ ἡμέτερον, καὶ μὴ τολμῶσα νὰ προτείνῃ τὸν πόδα ἐκτὸς αὐτοῦ ἵνα δικηγιωσθῇ πρὸς τὴν ξένην.

Καὶ ἕτερον δὲ παράδειγμα θέλει πείσει τὸν ἀμφιβάλλοντα ὅτι αἱ θεωρεῖται δὲν εἶναι πανταχοῦ ἐξ ἴσου ἐφαρμοσταί. Ὁ συγγραφεὺς ἐπιθυμεῖ τὴν συγκρότησιν στόλου αξιωμαχοῦ. Πρὸ αὐτοῦ, ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν, ἐπανελάμβανε κατὰ κόρον τὴν ἀπαίτησιν ταύτην σύμπασα ἡ χορεία τῶν ἀλλεπαλλήλως μὲν ἐξαστρα-

πτόντων ταχέως δὲ σθεννυμένων ἐφημέρων φύλλων, καὶ ἰδίως ἐν τῶν σπουδαιοτέρων ἔγραφεν ἄλιγον πρὸ τῆς τελευταίας ἐπαναστάσεως, ὅτι πρέπει νὰ κατασκευάσωμεν δέκα ἀτμοδρόμονας, ὁμοίους τοῦ ἐπὶ Μικρούλη ναυπηγηθέντος, καὶ τοῦτο ἄρου πολλάκις καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐψέχθη ὁ ὑπουργὸς ὡς μάτην σπαταλῶν εἰς ναυπηγίας τὰ δημόσια χρήματα. Ὁμολογῶ ὅτι ἀξιολογώτατη καὶ πατριωτικώτατη ἡ ἀπαίτησις· καὶ τὸ κατ' ἐμὲ θὰ ἦσθαι ἐπιθυμία εἰς ἄκρον διατρυπομένην τὴν ἐθνικὴν μου φιλοτιμίαν, ὅσκις καταβαίνων εἰς Πειραιᾶ ἐξεκωφούμην ὑπὸ τῆς πλαταγῆς μυριοτρόχου στόλου, ἢ ἐπιβαίνων ἀνέπλεον εἰς προσκύνησιν τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ἀλλὰ μικρὰ τις δυσκολία, τὴν ὁποῖαν δὲν μοι φαίνεται ἱκανὴ νὰ νικήσῃ ἡ ἐπικαταρτίσεως ἑλληνικοῦ στόλου ἐν Παρισίσις ἐπιτροπῆ, ἐμποδίζει τὴν εἰς πᾶρα μεταβολὴν τῆς διακρίσεως ταύτης· ἐπιθυμίας, εἶναι δὲ ἡ ἐξῆς· ἕκαστος ἀτμοδρόμων τιμᾶται ἑκκατομμυρίων δραχμῶν δύο· ἕκαστου δὲ ἀτμοδρόμονος ἡ κατ' ἔτος δαπάνη ἀναβαίνει εἰς χιλιάδας δραχμῶν τετρακοσίας· ἄρα πρὸς μὲν κατασκευὴν τῶν δέκα σκαφῶν ἀπαιτοῦνται εἴκοσι, πρὸς δὲ ἐτησίαν αὐτῶν διατήρησιν τέσσαρα ἑκατομμύρια, καὶ ἑκατομμύρια οὐχὶ χερσίων ἐντάλλματων, τῶν ὁποῖων ἡ πληρωμὴ παραπέμπεται ad calendas graecas ἢ εἰς τὴν φιλοπατρίαν τῶν ἐξωδμογενῶν, ἀλλὰ δραχμῶν ἀργυρῶν καὶ εὐνύχων.

Τὰ δύο ταῦτα παραδείγματα ἀποδεικνύουσι, φρονῶ, ὅτι χάσμα μέγα ἐστήρικται μεταξὺ ἐπιθυμιῶν ἢ θεωριῶν καὶ πραγμάτων. Τί εὐκολον; ἠρώτησε ποτέ τις τὸν Θάλητα. — Τὸ ἄλλοις ὑποτιθέσθαι, ἀπεκρίθη ὁ σοφὸς τῆς Μιλήτου. Καὶ οἱ γινόμενοι ὑποῦργοι, σήμερον δὲ κατηγορούμενοι ὡς ἐκμεταλλευθέντες καὶ περιπαύσαντες τὰ ἐνδυναμωτικὰ ταῦτα φάρμακα, ἐπεδαψίλευσαν ἰδιωτικῶς ὄντες συμβουλάς· ἀλλ' ὅτε ἐκάθησαν εἰς τὴν πεπειραμένην καὶ πεπυρακτωμένην ἑδραν τοῦ κυβερνήτου, ὅτε δηλαδὴ ἀπὸ τῆς ἠδονῆς τῆς ἀνέτου ἐπικρίσεως περιπλάκησαν εἰς τὰ βασανιστήρια τῶν πραγμάτων, κατενόησαν ὅτι non est loquendum sed gubernandum. Μάτην ἄρα ζητεῖ ὁ συγγραφεὺς νὰ ἐγγραφῶσιν αἱ αἰτούμενοι μεταρρυθμίσεις καὶ βελτιώσεις εἰς τὸ γένος ἡμῶν ἱερὸν σύνταγμα· ἄλλως τε εἰ μὴ διὰ τυπογραφικῶν στοιχείων, διὰ τῆς αἰχμῆς ὅμως τῆς λόγῃς ἐχαράχθη ἤδη εἰς τὴν πλάκα τοῦ δημοσίου ἡμῶν δικαίου, ὅτι τὸ ἑλληνικὸν σύνταγμα θέλει μὲν εἶναι ἕσαυτὸ νέον, οὐχὶ δὲ καὶ ἱερὸν. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν παραδείῳ ἐν γένει ὅμως τὸ ἔργον τοῦ Κ. Παπαζαφειροπούλου δεικνύει νοῦν παρατηρητικὸν καὶ σεπτόμενον· αἱ περὶ φόρων καὶ νόμων καὶ δικαστηρίων προτάσεις εἶναι ἰδίως ἄξιαι συστάσεως καὶ μελέτης.

Τὸ δεύτερον τῶν ἀνωτέρω ἀναγγελλομένων πονη-

μάτων, περιέχει τρία ἔγγραφα τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, ἕτινα καὶ ἡμεῖς προκείτομεν τηροῦντες τὴν αὐτὴν γραφὴν καὶ στίξιν τὰ πρωτότυπα δὲ αὐτῶν εὐρίσκοντες εἰς χεῖρας τοῦ συγγραψάντος τὸ Ὑπόμνημα.

« Ὀρκος

« Ἡμεῖς οἱ ὑποκάτωθεν γεγραμμένοι ὁμνῶμεν εἰς τὸν Παρτοδόραμον Θεόν, ὅτι θέλει ἡμεσθεν πιστοὶ εἰς ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τῆς μεγίστης Βασιλείσεως καὶ Αὐτοκρατορίσεως πάσης Ῥωσίας Αἰκατερίνης Ἀλεξίου ὁμοίως καὶ τῆς πατρίδος μας καὶ δὲν θέλομεν στοχασθεῖ οὔτε συγκέειαν, οὔτε ἰντερῆσο, οὔτε φιλοπροσοπίαν ὅταν τρατάρετε ἐπιπέσεις διὰ τὴν μεγίστην βασιλῆσαν πατρίδος μας καὶ ἕνωσιν προσόπων ἀλλὰ νὰ κάμνωμεν νὰ δεῖθῃται τὸ δίκαιον ἐκείνου ὅπου τὸ ἔχει ἐπιπροσχόμεθα νὰ δουλεύωμεν ὅλα αὐτὰ μὲν καθαρῶτα εἰς τὰ πάντα φιλιώττως καὶ τὰ μυστικὰ ὅπου ἠθέλει μᾶς διορίσουν οἱ μεγαλειότεροί μας· καὶ τελευτῶν διὰ τὴν καθαρὰν δουλείαν τῆς μεγίστης βασιλείσεως μας καὶ πατρίδας μας δὲν θέλωμεν λιπιθῆ οὔτε τὰ ὑπάρχονμας καὶ τὴν ἰδίαν μας ζωὴν· καὶ διὰ βεβαίωσιν τοῦ ὄρκου ἀσπαζόμεθα τὸν τίμιον σταυρὸν καὶ τὸ ἅγιον εὐαγγέλιον, καὶ ὑπογράφομεθα. 1771 Μαρτίου 7.

« Γκιουζέπης Πάγκαλος ἀφῆρμον.

« Δομντίγος Ἀρατακητὸς ἀφῆρμον.

« Ἰωάννης Παπαδάκης ἀφῆρμον.

« Γρηγόριος Ἀρατακητὸς Καρτζουλιέρης μαρτυρῶ. »

—οοο—

« Κύριοι Πρωστοὶ.

« Τὴν ἀναφορὰν ὅπου μᾶς ἐδώσατε παρακαλῶντας μας διὰ τὸν τερέντε τῆς Ῥωσικῆς φιλίας Ἄρτῶριος Ψάρος, ὅπου εὐρίσκειται μὲ ἐμένα τὸν ὁποῖον διαλέγεται διὰ τὰ Ῥωσία σας ὅλα ἐπιτροποι καὶ ἐπιτηρητῆς σας καὶ ἀπὸ ἐμένα εἶτοι ἐπιθέσεις ἔχωμεν διὰ τὰ Ῥωσία σας νὰ δίδονται εἰς αὐτὸν, καὶ αὐτὸς νὰ τὰς ἐνεργῇ τοῦ ὁποῖου νὰ δώσω, καὶ ἄδειαν ὅπου νὰ περιέλθῃ εἰς ὅλα τὰ Ῥωσία διὰ νὰ βάλῃ τὰ πράγματα εἰς καλὴν κατάστασιν:

Ἐγ' ἀπὸ τὰς παρακλήσεις σας δὲν ἀποφείγω, μὲ τὸ νὰ ἠξέσω ὅτι ὁ κύριος Ψάρος εἶναι Ῥωμαῖος, γερνημένος εἰς τὴν Ῥωσὸν μῆκωρον, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειται εἰς τὴν δουλείαν τῆς μεγίστης βασιλείσεως Ἰμπερατρίσσεως μας τερέντες τοῦ στόλου της μὲ καλὴν πίστασιν· καὶ ἐδειξε μὲ τὴν γνώσιν καὶ ἐμπειρίας τους εἰς τὰ πολεμικὰ καὶ ἄλλα καλαῖς δουλείαις. ὅμως μὲ τὸ νὰ τὸν διαλέξετε ὅλοι διὰ ἐπιτροποι καὶ ἐπιτηρητῆς σας, οὐκ ἔχω νὰ δίδω ἔχοντας καὶ ἄδειαν ὅπου νὰ περιέλθῃ εἰς ὅλας σας τὰς Ῥωσούς.

μά ἔχει νὰ παραιτήσῃ τὴν βασιλικὴν δουλείαν καὶ τὸν τόπον τοῦ ὄρκιου τοῦ ὡς τερέντες τοῦ στόλου μας ὅπου ὅταν δὲν κάμνει χρῆμα διὰ ἴσους σας νὰ παραιτῇ καὶ νὰ πύργῃ τὸν τόπον τοῦ ὄρκιου τοῦ.

« Κύριοι πρωεστοὶ ἕνας ἐπιτροπος δὲν ἠμπορεῖ μόνος του, μόνον τὸ ὀλιγώτερον ἀπὸ κάθε Ῥωσὶ νὰ εἶναι ἕνας ἐμπιστευμένος προσετός μὲ αὐτὸν διὰ κάθε του συμβουλήν καὶ βοήθειαν, καὶ ἄλλοι μικρότεροι ὅπου νὰ τοὺς στέλνῃ εἰς ταῖς δουλείαις του:

« καὶ ὅταν ὁ ἐπιτροπος περιέρχεται εἰς τὰς Ῥωσούς· οἱ πρωεστοὶ ὅπου εἶναι μὲ αὐτὸν πρέπει νὰ μείνουν ὅπου εἶναι εὐρίσκομαι εἰς τὸ νὰ γίνεται κάθε πράγμα διὰ τὴν φιλίαν, καὶ Ῥωσούς μὲ εὐκολίαν καὶ ἀπ' αὐτοὺς νὰ λαμβάνωμεν καὶ κάθε εἶδησιν.

« Ἐκεῖνο ὅπου κάμνει χρῆμα διὰ νὰ μαρτυρῆται μὲ ὅλους ὅπου μὲ αὐτὸν εὐρίσκονται τὸ ἀφῆρμον εἰς τὴν διακρίσιν σας ὅπου νὰ μείνῃ εὐχαριστήμενος.

« 1771 Ἰανουαρίου 15: εἰς τὸ Ἀρχιεπίσκοπον, εἰς τὸν Ῥωσίων πάρον πόρτο τῆς ἄουσας, εἰς τὸ Ῥωσικὸν πολεμικὸν καράβι ὀνομάζον Ἐνδρῶπα.

« ἀμπαρλίος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΠΥΡΙΑΩΒ(1). »

—οοο—

« Πρὸς τοὺς Πρωεστῶτας καὶ ὅλον τὸ κοινὸν τῆς Ῥωσῶν μὲ τὸ χαίρειν.

« Ὁ ὑπὲρ λαμπρὸς καὶ ὑπερένδοξος ἡμῶν γγεγεράλης καὶ καθαλιέρης διαφόρων τάξεων πληρεξούσιος τῆς αὐτοκρατορικῆς μεγαλειότητος Κύριος Κύριος Κώμης Ἀλέξιος Ὁρλῶφ μὲ ἐδιώρισε νὰ κοινολογήσω ἐγγράφως εἰς ὅλα τὰ ὑποταχθέντα Ῥωσία εἰς τὴν αὐτῆς μεγαλειότητα, ὡς ἐπιτηρητῆς τῶν αὐτῶν ὅπου εἶμαι ὅτι ἡ ἀνακομὴ τῶν ἀρμύτων, δηλαδὴ ἡ τρέβα τῶν τε ὀθωμανῶν καὶ τοῦ τε βασιλείου τῆς Ῥωσίας ἐτελειώθη καὶ ἀρχισε πάλαι ἀπὸ τοῦ νῦν πόλεμος· καὶ ἐλπίζομεν θεῖα δυνάμει διὰ πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου εἰς τὰ θεοσεβῆ καὶ τροπαιοῦχα ἄρματα τῆς ὑψηλῶτάτης καὶ εὐσεβεστάτης ἡμῶν βασιλείσεως Κυρίας Κυρίας ὑπερατρίτλης αἰκατερίνης τῆς δευτέρας, καὶ εἰς τὴν γενναϊότητα καὶ μεγαλοψυχίαν τοῦ ὑπερεκλάμπρου καὶ ὑπερενδόξου ἡμῶν ἀθθετὸς Κώμητος Ἀλεξίου τοῦ Ὁρλῶφ, πῶς θέλει κατατροπωθῆ ὁ ἐχθρὸς τοῦ

(1) Ὁ Σπυριδῶφ οὗτος, ὃν τινὰ Σπυριτόφ γράφει ἡ ἐν τῷ Η' τόμῳ τῆς Πανδώρας ἱστορικὴ ἐκθεσις, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ῥωσικῆς ἀποβάσεως ἐξέδοτο ἐγγράφον τὴν 12 Ἰανουαρίου 1771, δι' οὗ ἀποδίδει τὴν ἴτην « εἰς τοὺς ἐπιόρκους καὶ ἐπιδοῦλους Μανιάτας καὶ εἰς τὴν δελίαν τῶν Ῥωμίων »· ἐπισωρεύει δὲ καὶ ἄλλας ὑδρεῖς κατὰ τῶν Πελοποννησίων. Τὸ περιεργὸν τοῦτο ἔγγραφον θέλομεν δημοσιεῖσαι ἄλλοτε.

σήμερον ἐκνεκρῶν ἀναστάντος. διὰ τοῦτο διορίζο-
μεν καὶ τοῦ λόγου σας ἀπὸ τὴν σήμερον τὰ φυλάτ-
τετε με ἀγρυπνοῦ καὶ ἀσφαλτοῦ ὀφθαλμοῦ, τὰς
προτέρας φυλάξεις καὶ διαταγὰς ὅπου εἰς καιρὸν
κατ' ἀρχὰς πολέμου σὰς ἐδώσαμεν ἀπροσίστως.

» Ὁλος ἐδικὸς σας καὶ καθολητής σας

» ANTONIOS XAPOS ».

Ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων τὸ πρῶτον εἶναι τὸ ἀ-
ξιοπρεπότερον δις ἀναφέρει τὴν πατρίδα, καὶ οἱ
φιλοπάτριδες Μυκόνιοι ὀρκίζονται καὶ ἀφιερῶνται
πρὸ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοῦ Σταυροῦ, ὅτι χάριν αὐ-
τῆς « δὲν θέλουσιν στοχασθῆ οὔτε συγγένειαν, οὔτε
ἰντερέσσην, οὔτε φιλοπροσωπίαν... οὔτε τὰ ὑπάρχον-
τά των οὔτε τὴν ἰδίαν των ζωὴν. »

Ἐνεκαρτέρησαν δὲ πιστοὶ εἰς τὸν ὄρκον αὐτῶν
καὶ κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ 1821 ἔτους· διότι, καί
τοι ὑπηρετήσαντες γενναίως κατὰ τὴν θάλασσαν καὶ
ξηρὰν, οὐδεμίαν ἀμοιβὴν ἀπῆτησαν, ἀλλὰ « ἐφρόν-
τισαν μετὰ τὴν κατάπαυσιν τοῦ πολέμου νὰ ζητή-
σωσιν εἰς τὰ πελάγη πόρον ζωῆς, χωρὶς νὰ παρενο-
χλήσωσι με ἀπαιτήσεις τὴν Κυβέρνησιν. » Δύο ἐξ αὐ-
τῶν ὁ Ζωρζῆς Μπερνῆς καὶ Γ. Ξυδάκης ἢ Πράσινο
ἀνήκον ἀτρόμητοι μετὰ τοῦ Κανάρη τὴν δάδα
τῶν πυρπολικῶν, καὶ ὁ Γ. Μπάος ἠνδραγαθήσε μετὰ
τοῦ Κριεζῆ εἰς τὸν Ἀμβρακιῶν κόλπον.

Ἐκ τῆς ἱστορικῆς ἐκθέσεως τῆς δημοσιευθείσης ἐν
τῷ Η' τόμῳ τῆς Παρθώρας (σελ. 298—314), περὶ
τῆς ἐν 1770 ἔτει ἐπαναστάσεως τῆς Πελοποννήσου,
ἐξάγομεν ὅτι πλὴν τοῦ Ψάρου ἢ Ψαροῦ καὶ ἄλλοι
Μυκόνιοι μετέσχον τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου ἀγῶνος·
ἰδίως δὲ ἐφ' ἐκάστου βωσικοῦ πλοίου ἐπέβαιναν ἀνὰ
εἰς μυκόνιος ναυηγῆται.

Ἡ βιογραφία τοῦ Κώστα Βελη τότε μᾶλλον
εἶναι ἀξιοσπούδατος, ὅσον ἡ ἱστορία δὲν μνημο-
νεύει, ἐὰν δὲν ἐλησμένησα, τοῦ γενναίου τούτου προ-
μάχου τῆς ἀνεξαρτησίας.

Ὁ Κώστα Βελης, γεννηθεὶς εἰς τὴν Εὐρυτανίαν
τὸ 1770 ἔτος, ἠσπάσθη τὸν στρατιωτικὸν βίον, καὶ
μεταθῶς εἰς Ἰωάννινα ἔλαθεν ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ
Ἀλήπασα. Ἐπειδὴ δὲ σπανίαν εἶχε τὴν ἀνδρίαν καὶ
πολλὰ προτερήματα, « ἐκρίθη ἐντὸς ολίγου ἄξιός νὰ
διατελῆ ὡς πρωτοπολληκάρον παρὰ τῷ Στρατάρχη
Βελη Γκέκα Τουρκολοκῶν· οὗτος δὲ τὸσάυτην περὶ
αὐτοῦ ἔλαθεν ὑπόληψιν, ὥστε τῷ ἀνέθετε τὰς σπου-
δαιοτέρας ὑποθέσεις, καὶ πολλάκις ἀπομακρυνόμενος
ἐνεπιστεύετο εἰς αὐτὸν τὴν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ.
Τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν ὥστε νὰ τῷ ἀποδίδωσι τὸ ὄ-
νομα τοῦ Στρατάρχου ἀποκαλοῦντες αὐτὸν Βελην,
ἐνῶ τὸ πατρωνυμικὸν του ἦτο Στεργιόπουλος· ἐκ-
τοτε δ' ὀνομάζετο καὶ ἀνεγνωρίζετο ὑπὸ πάντων
Κώστας Βελης. »

Ἀνατθεῖσθαι μετὰ ταῦτα εἰς αὐτὸν τῆς κατα-
σκευῆς τοῦ ἐν Χειμάρρα φρουρίου τοῦ Παλέμου (Πα-
νόρμου), « τοσοῦτον ἐπιτυχῶς καὶ τιμῶς ἐξέτελεσε
τὴν ὑπηρεσίαν, ὥστε πρὸς ἀμοιβὴν διορίσθη ἀμέσως
διοικητῆς (βοεβόδας) τῆς Μακεδονίας, » μετὰ τινὰ
δὲ χρόνον καὶ τῆς Θεσσαλίας.

Ὅτε ὅμως ἐπλησίαζεν ἡ ἐκροξίς τῆς ἑλληνικῆς
ἐπαναστάσεως οἱ κρατοῦντες ὑπωπεύθησαν αὐτὸν
ἐταιριστῆν ὄντα· καὶ ἐπειδὴ, φαίνεται, ἠτοιμάζοντο
νὰ τὸν κακοποιήσωσιν, ἐδραπέτευσεν ἐν καιρῷ νυκτὸς
καὶ κατέφυγεν εἰς Ἀσπροπόταμον, ὅπου συνενόηθη
μετ' ἄλλων ὀπλαρχηγῶν καὶ μετὰ τοῦ ἐν Ἐπτανήσῳ
Ὀδυσσέως. Περὶ τὰς ἀρχὰς Μαΐου 1821 ἔλθων εἰς Εὐ-
ρυτανίαν ὑψώσε τὴν σημαίαν τοῦ Σταυροῦ καὶ ἐξέ-
δωκε προκηρύξεις, μιᾶς ἐκ τῶν ὁποίων σχέδιον διεσώ-
θη μετὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ· εἶναι δὲ ἡ ἐξῆς·

« Ἀδελφοί, ἦλθεν ἡ ὥρα, μετὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ,
νὰ ἐλευθερώσωμεν τὴν πατρίδα ἀπὸ τῆν τυραννίαν
τὴν τουρκικὴν. Λοιπὸν ἅμα λάβετε τὸ παρὸν μου
νὰ πάρετε τὰ ἄρματα σας, καὶ ἐλθῆτε ὅπου σὰς πε-
ριμένω ἐδῶ, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, διότι ὁ καιρὸς δὲν
μας περιμένει περισσότερον· νὰ ἤμαστε ἔτοιμοι νὰ
κάμωμεν τὸ χρέος μας εἰς τὴν πατρίδα.

» Κερκόσοβον 10 Μαΐου 1821.

» Ὁ ἀδελφός σας

» Κώστας Βελης. »

Μετὰ τὴν προκήρυξιν ταύτην πολλοὶ συνήλθον
περὶ αὐτὸν, καὶ συμπλακέντες μετὰ Τουρκολοκῶν
κατετρόπωσαν αὐτοῦς, καὶ ἠχμαλῶτευσαν οὐκ ολί-
γους, τοὺς ὁποίους διένειμεν ὁ Βελης εἰς τὰ χωρία τῶν
Ἀγράφων, προστάξας νὰ τοὺς φρονέσωσιν οἱ κάτοι-
κοι. « Τοῦτο, λέγει ὁ βιογράφος, ἦτο στρατήγημα
διὰ νὰ στερεωθῆ ὁ σκοπὸς τοῦ γενικῶ ἐξοπλισμοῦ
καὶ τῆς ἀντιστάσεως. Τοιοῦτον ἦτον, ὡς ἔλεγε, τὸ
σχέδιόν του· εἰς τοῦτο δὲ εἶχε δώσει τὴν συγκατά-
θεσιν αὐτοῦ καὶ ὁ παρακολουθῶν αὐτὸν ἠγοούμενος τῆς
Μονῆς Τατάρνης Κυπριανὸς λέγων, ὅτι καὶ ὁ Μωϋ-
σῆς, διὰ νὰ λυτρώσῃ ἐκ τῆς δουλείας τὸν Ἰσραὴλ ἐπι-
ξεν ἐν τῇ Ἐρυθρῇ θαλάσῳ μετὰ τὴν βάρβαν αὐτοῦ τοῦς
Φαραωνίτας. » Ὁ Κυπριανὸς ἦτο εὐφύεστος θεολόγος.

Μετὰ τὴν μάχην ταύτην συνῆψε καὶ ἄλλας εἰς
Θεσσαλίαν, ποτὲ μὲν θριαμβεύων, καὶ ἄλλοτε ὑπο-
χωρῶν ἐνώπιον πολυαριθμοῦ καὶ ἰσχυρῆς δυνάμεως.
Ἐλθὼν δὲ εἰς Ἀγραφα, ἐστρατοπέδευσε εἰς τὴν θέ-
σιν Φωντάναν, « ἥτις ἐκτοτε καλεῖται Ταμπούρια τοῦ
Βελη. » Ἀλλ' ἐνταῦθα « στενοχωρηθεὶς ὑπὸ ἀναριθ-
μήτων ἐχθρῶν καὶ ἐγκαταλειφθεὶς ἄνευ ἐπικουρίας,
ἀντέστη μὲν εἰς πολύωρον καὶ φονικωτάτην μάχην
ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐζωγράφη καθ' ἣν στιγμὴν ζιφῆρης
ἐπετίθετο κατὰ τῶν περικυκλωσάντων αὐτόν. »

Οἱ συλλαβόντες τὸν Βελην ἐλπίζοντες πλοῦσιαν

ἀμοιβὴν διότι « ἐπίσημος καὶ ἀνδρείος ἦτο πολεμι-
στῆς » ἀπέστειλαν αὐτὸν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸν
Αὐγούστον τοῦ 1821 ἔτους· ἐκεῖ δὲ ὑποστάς μυ-
ρίας βασιάνους, οἶον « στρεβλώσεις, πυρακτώσεις κλ. »
ἵνα φανερώσῃ τὰ τῆς ἐταιρίας, ἀλλ' ἄκαμπτos δια-
μείνας, κατεκρουργήθη ἐπὶ τέλους καὶ ἐβρίβθη εἰς
βορὰν τῶν θρνέων.

Ὅτως ἐτελεύτησεν ὁ γενναῖος ἐκεῖνος, ὅστις με-
γάλα ὑπέσχετο εἰς τὴν πατρίδα· καὶ ἐζημιώθη μὲν
αὕτη διὰ τὴν πρόωρον ἀπώλειαν τοῦ Βελη, τὸ ὄνο-
μα ὅμως αὐτοῦ ἐπέζησεν εὐκλεές, διότι « τοὺς ἀ-
γαθοὺς ἄνδρας, ἔλεγε καὶ ὁ Πλάτων, βίου μὴ μα-
κροῦ ἀλλὰ λαμπροῦ δεῖσθαι. » Δὲν ἠγνωμόνησε δὲ,
ὡς συνήθως συμβαίνει, ἡ πατρίς· διότι ἡ μὲν Κυβέρ-
νησις τοῦ 1824 ἔτους ἀνέδειξε τὸν υἱὸν αὐτοῦ, εἰ
καὶ νέον, ἀντιστράτηγον, ἡ δὲ ἐν Αθήναις βουλὴ,
στέψασα τὸ ὄνομα τοῦ μάρτυρος, ἀνέθετο εἰς τὸ
τέμενος τῆς ἀθνασίας παρὰ τὸν Διάκον, τὸν Ὀδυσσεά
καὶ τὸν Καραϊσκάκη.

ΕΙΛΗΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

—ooo—

Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν περὶ τῶν δώδεκα πρῶ-
των ἐτῶν τῆς Παρθώρας εἰδήσεων, ὅσας ἐδημοσιεύ-
σαμεν τὸ παρελθὸν ἔτος (1), παραθέτομεν καὶ τὰς
ἐξῆς.

Τὰ ἀντικείμενα περὶ ὧν διέλαβον τὰ κατὰ τὸ λῆ-
γον δέκατον τρίτον ἔτος ἐκδοθέντα εἰς καὶ ἑννεή-
κοντα τυπογραφικὰ φύλλα, ἀνάγονται εἰς ἕνδεκα τί-
τλους. Εἰς ἕκαστον δὲ τούτων ἀφιερῶθη ὁ ἐπόμηνος
ἀριθμὸς φύλλων·

- Ἱστορικὰ καὶ Βιογραφικὰ φύλ. 35.
- Διηγήματα Ἱστορικὰ καὶ μὴ » 40.
- Περιηγήσεις καὶ περιγραφαὶ τόπων, ἠθῶν καὶ ἐ-
θιμῶν φυλ. 42.
- Φιλολογικὰ καὶ Βιβλιογραφικὰ » 44.
- Ποιήσεις καὶ Δράματα » 7.
- Ἀρχαιολογικὰ » 5.
- Φυσικὰ, Βοτανικὰ, Ζωολογία, κλ. » 2.
- Ἐπιστημονικὰ καὶ Τεχνικὰ » 5.
- Διάφορα » 4.
- Κοινωνικὰ » 2.
- Πολιτικὰ » 3.

Ἐκ τῶν ἐκπονησάντων τὰ ἀνωτέρω τριάκοντα ἐν-
νέα λογίων, ὧν τὰ ὀνόματα σημειοῦνται εἰς τὸ τέλος
τοῦ παρόντος τόμου, δεκαοκτὼ μὲν διαμένουσιν ἐν
τῇ ἐλευθέρῃ Ἑλλάδι, εἰς δὲ καὶ εἴκοσιν ἐκτὸς αὐτῆς.

Εἰκόνας δὲ ἐδημοσιεύθησαν μία πρὸς ταῖς ἐξήκον-
τα, ἅπασαι, πλὴν δύο, φιλοτεχνηθεῖσαι ἐν Ἑλλάδι
ὑπὸ τῶν καλλιτεχνῶν Σκιαδοπούλου καὶ Πλατύ

(1) Ὁρα τόμ. II σελ. 62.

πρὸς ταύταις δὲ καὶ τινες πίνακες λιθογραφηθέντες
ἐν τῷ ἔθνικῳ τυπογραφείῳ. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ II ἔ-
τους ἡ διεύθυνσις τῆς Παρθώρας περιήλθεν εἰς τὸν
Στέφανον Ν. Δραγούμην.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΜΑΡΤΙΟΥ 45, 1863.

—ooo—

Περὶ τῆς θρῦλληθείσης βουλευτικῆς συνωμοσίας ἐκό-
πασε πᾶσα φωνή· οἱ ὑπουργοὶ εἶχον ὑποσχεθῆ ὅτι
ἐντὸς τριῶν ἡ τεσσάρων ἡμερῶν ἦθελον διακινώσαι
εἰς τὴν Συνέλευσιν τὰ διατρέχοντα· ἀλλ' ἄχρις ὥρας
σιωπῶσι. Φαίνεται ὅτι οἱ ῥόβοι ἡμῶν ἦσαν ὑπερβολικοί.

Ἡ Συνέλευσις εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐκλέξωσιν οἱ
ἀξιωματικοὶ τῆς ἀθηναίας ἔθνοφυλακῆς τὸν ἀρχη-
γὸν αὐτῶν συνελθόντες· δὲ ἔδωκεν τὰς πλείονας ψή-
φους πρὸς τὸν Κ. Κορωνάον.

Τρεῖς ὑποψήφιοι ἠγεμόνες ἀνεφύησαν κατ' αὐτάς,
εἰς ἀγνωστος καὶ δύο γνωστοί· καὶ ὁ μὲν ἀγνωστος,
ὁ καὶ ἐκλεκτὸς τῆς Ἀγγλίας, θέλει ἐντὸς ολίγου γενεῖ
γνωστὸς, καθὰ ἐβεβαίωσεν ὁ πρέσβυς τῆς δυνάμεως
ταύτης· οἱ δὲ γνωστοὶ εἶναι, ὁ Γουλιέλμος ἀδελφὸς
τοῦ δουκὸς τοῦ Βάδεν καὶ μετ' ολίγον νυμφίος τῆς
ἀδελφῆς τοῦ δουκὸς Λάιχτενμπεργ, καὶ ὁ δούξ
d' Aumale. Πολλοὶ φοβοῦνται μήπως καὶ αὐτοὶ ἀν-
ξήσωσι μετὰ τινὰς ἡμέρας τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποποι-
ηθέντων τὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος. Μία δὲ ἀγγλικὴ
ἐφημερίς, ἀναγράφουσα μακρὸν κατάλογον τῶν δια-
θεσίμων ἠγεμόνων, συμβουλεύει τοὺς Ἕλληνας νὰ ἐ-
κλέξωσι τὸν Σουλῶκ. Ἐξ οἰκείων τὰ βέλη.

Τὰ τῆς Πολωνίας εἰσέτι ἄκριτα· βέβαιον μόνον
εἶναι ὅτι ἡ ἐπανάστασις διαρκεῖ ἀπὸ δύο μηνῶν καὶ
διαρκεῖ καρτερικῆ καὶ ἀνένδοτος. Ὁ Λάγγεβιτς ἀνη-
γόρευσε ἐαυτὸν δικτάτορα.

Ἡ Συνέλευσις καταγίνεται εἰς τὴν συζήτησιν τῶν
ἐκλογῶν τῶν σωματείων, εἰς ἐλάττωσιν τῶν μισθῶν
καὶ ἄλλα οικονομικά.

Μία τῶν σπουδαιοτέρων τῆς Ἑλλάδος ἐφημερί-
δων, τὴν ὠραν δὲ ταύτην ἡ σπουδαιοτέρα καθ' ἡμᾶς,
ὁμολογεῖ μὲν ὅτι ἐν γενεῖ ἐπικρατεῖ ἡσχίαι εἰς τὸ ἀ-
βασίλευτον βασιλείον, λυπεῖται δὲ ὅτι ἐπικρατεῖ καὶ
μεγίστη ἀνέχεια. Ὡς καλὸς ὅμως χριστιανὸς ὁ συν-
τάκτης καὶ ὡς ἐνθερμὸς τῶν ἀρχαίων λάτρεις, ἐπρεπε

ἐξ ἐναντίας ν' ἀγάλλεται καὶ νὰ σκιρτᾷ διὰ τὴν πτωχείαν, νὰ λυπηταὶ δὲ μόνον ἐὰν δὲν εὐτυχήσωμεν νὰ καταστήσωμεν καὶ εἰς λιμόν διότι τὸ μὲν Εὐαγγέλιον λέγει· «Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται,» οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐδόξαζον ὅτι «πολλῶν τι πλείους λιμοῦ κόρος ὄλεσεν ἄνδρας,» καὶ «ὅτι πενία αὐτοδιδασκτός ἐστιν ἀρετή». Ἀφοῦ λοιπὸν θὰ χορτασθῶμεν μίαν ἡμέραν, τί πειράζει ἂν πάθωμεν τὸ τοῦ ἔππου τοῦ Ἰεροκλέους, ἐὰν δηλαδὴ ἀποθάνωμεν ἀπὸ τὴν πείναν ἀφοῦ μάθωμεν νὰ νηστεύωμεν; Πλὴν τούτου καὶ ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς πτωχοὺς πολὺ πλεον τῶν πλουσίων, μάρτυς ὁ πλούσιος τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου,

«*Αἰεὶ ροιζοῦθ' οἱ πείνητες τῶν θεῶν,*»

καὶ οἱ ἄνθρωποι τοὺς πτωχοὺς τιμῶσιν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου μετὰ θάνατον. Ἡ ἱστορία ἡμῶν λέγει ὅτι, «πενέστατοι ἐγένοντο οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων Ἀριστείδης ὁ Νικομάχου, καὶ Φωκίων ὁ Φώκου, καὶ Ἐπαμινώνδας ὁ Πολύμνιδος, καὶ Πελοπίδας ὁ Θεβαῖος, καὶ Λάμαχος ὁ Ἀθηναῖος, καὶ Σωκράτης ὁ Σωφρονίσκου, καὶ Ἐφιάλτης ὁ Σαφωνίδου.»

Ὅποσα λοιπὸν καλὰ θ' ἀποκτήσωμεν πεινῶντες, καὶ πόσον μάλιστα εὐθηνά!

α'— Δὲν θ' ἀποθάνωμεν ἀπὸ κόρον

β'— θὰ χορτασθῶμεν ἀφοῦ ἀποθάνωμεν
 γ'— θὰ μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς πλεον τῶν πλουσίων.
 δ'— θὰ γίνωμεν πατώκορφα ἐνάρετοι, καὶ
 ε'— θὰ κκαταχθῶμεν μετὰ τῶν εὐκλεσεστάτων Ἑλλήνων.

Καὶ ὅμως εὐρίσκονται τινες μωροὶ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀνταλλάξωσι πρὸς εὐτελεῖς ἀργύριον τὴν τόσην μακαριότητα!

Ἡ Συνέλευσις ἀπεφάνθη μετὰ θερμὴν συζήτησιν ὅτι οὐδὲν κώλυμα ὑπάρχει εἰς τὴν ἐπάνοδον τῶν ἐξορίστων Δ. Χρηστίδου, Κ. Λεβίδου καὶ Τ. Φιλήμονος.

Ὁ Κ. Ἐλλιοτ ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὅτι διαπραγματεύσεις γίνονται πρὸς τινὰ ἡγεμονοπαῖδα τῆς Δανίας ὕπως δεχθῆ τὸν ἑλλητικὸν θρόνον.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

—ooo—

Φυλλάδιον 310 ἐ.ης Φεβρουαρίου.

Σελ. 543. στήλ. β'. στίχ. ν'. ἀντὶ ἐάν γρ. 3 τι.

Σ. 543. στήλ. β'. στίχ. ν'. ἀντὶ ἀθετῶμεν γρ. ἀθετοῦμεν.

Σ. 544. στήλ. α'. στίχ. α'. ἀντὶ προκαλωμεν γρ. προκαλοῦμεν.

Σ. 555. στήλ. β'. στίχ. κέ. ἀντὶ αἰδῶ γρ. αἰδῶς.

Φυλλάδιον 311, ἀ.ης Μαρτίου.

Σελ. 589. στήλ. β', * δ'. ἀντὶ παρὰ τῆς πολιτικῆς, γρ. περὶ τῆς πολωνικῆς.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

Κατὰ τὸ ἦ' ἔτος.

Ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι.

1. Α. Ρ. Ραγκαβῆς, καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου.
2. Π. Καλλιγᾶς, ὁμ.
3. Κ. Φρεαρίτης, ὁμ.
4. Ε. Λάνδερρ, ὁμ.
5. Ν. Σαρτόπουλος, ὁμ.
6. Ν. Δραγοῦμης.
7. Ν. Πετρῆς, καθηγ. Φυμασίου.
8. Παῦλος Λάμπρος.
9. Κ. Ν. Κωστής.
10. Α. Ν. Κωστής.
11. Ι. Περβάνογλους.
12. Π. Περβάνογλους.
13. Ι. Δεκιγγάλλας, ἰατρός.
14. Ι. Σακκελίων.
15. Α. Βάλληνδης.
16. Γ. Α. Γῶγος.
17. Ι. Γ. Βαλαβάνης.
18. Στ. Ν. Δραγοῦμης.

Καὶ ἄλλοι ἀνώνυμοι.

Ἐκτὸς τῆς ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδος.

1. Πριγκίπισ. Μασάλοη (Δώρα Ἰστρίας) ἐν Τυβόρνηα.
2. Χρ. Φιλητᾶς, καθηγητῆς Πανεπιστημίου, ἐν Κερκύρα.
3. Ι. Τέλης, καθηγητῆς ἐν Πέστη.
4. Βερβιτωιάτης, ἐν Κερκύρα.
5. Α. Γ. Πασπάτης, ἰατρός ἐν Κωνσταντινουπόλει.
6. Ἥλιας Τανταλίδης, αὐτ.
7. Μ. Παρηνίκας, αὐτ.
8. Δ. Χρηστίδης, αὐτ.
9. Α. Νεροῦτσος, ἰατρός ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.
10. Α. Καλούτσης, ἰατρός ἐν Σάμω.
11. Χ. Παρμενίδης ἐν Μαγκεστρίᾳ.
12. Γ. Ἀριστείδης, Σχολάρχης ἐν Μιτυλήνῃ.
13. Γ. Μ. Μουχτούρης, ὁμ. αὐτ.
14. Π. Φυσσός, Πρόξενος Ἑλλάδος.
15. Δ. Ἀργέντης, ἐν Δακίᾳ.
16. Α. Τσελεπιδάκης, ἐν Ἰσμαηλίᾳ.
17. Π. Ἀραβαντινός, ἐν Ἰωαννίνους.
18. Κ. Πῶπ, ἐν Ἄρτη.
19. Α. Κ. ἐν Παρισίοις.
20. Ι. Ν. Σταματέλος, ἐν Λευκάδι.
21. Ι. Σερμετῆς, ἐν Κεφαλληνίᾳ. Καὶ ἄλλοι.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ἦ' ΤΟΜΟΥ.

Ὁ Διευθυντής, Σ. Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ.